

ทำดีไม่ใช้กิเลส

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : เพื่อถ้าใครถามเนาะ ถ้าใครถาม ใครจุดประเด็นมา มันจะได้ไปได้เลย

พระลูกศิษย์ : กราบเรียนพระอาจารย์คืออยากถามว่า จิตนี้ทำงานตลอดใช้ไหมครับ แล้วอย่างคนที่อย่างเส้นเลือดในสมองแตกเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตอย่างนี้ละครับ จิตเขาจะยังทำงานอยู่หรือเปล่าครับ

หลวงพ่ : จิตของคนมันเป็นธาตุรู้ ธาตุรู้มันปฏิสนธิจิต ขณะปฏิสนธิจิต เวลามันเกิดเป็นสถานะมนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม จิตทำงานตลอดเวลา จิตจะไม่ทำงานต่อเมื่อตาย ฉะนั้น จิตทำงานตลอดเวลา คนที่เส้นเลือดสมองแตกใช้ไหม คนที่เป็นอัมพฤกษ์อัมพาต จิตก็คือจิต เป็นอัลไซเมอร์เป็นอะไรก็แล้วแต่ รับรู้อะไรไม่ได้เลยนะ แต่จิตก็ทำงานของมันอยู่แต่ประสาทความสัมผัสมันชำรุดเสียหาย

แม้แต่คนนะเวลาเส้นเลือดในสมองแตก รับรู้สิ่งใดไม่ได้เลย ญาติพี่น้องเขาไปพูดที่หู เขารับรู้อะไรไม่ได้นะ ขยับทำตอบสนองไม่ได้แต่น้ำตาไหล เขารู้ตัวนะ เขารู้ตัวตลอดเวลา เส้นเลือดสมองแตกปั๊บเขาเข้าโรงพยาบาลเลย ทีนี้ญาติพี่น้อง ลูกก็รักใช้ไหม ญาติพี่น้องก็ต้องรัก เขาเล่าให้ฟังนะเขาบอกว่า เวลาไปพูดกรอกที่หู พูดที่หูเขาไม่ไหว เขาตอบสนองอะไรไม่ได้ แต่น้ำตาเขาไหลตลอดเวลา เพราะคนนะไม่อยากตายหรอก เพราะเรามีห่วงใยอยู่เบื้องหลัง

เรามีห่วงใยอยู่เบื้องหลัง ฉะนั้นความห่วงใยอันนั้นมันจะผูกพันมาก ยิ่งคนมาปลอมประโลมเนะ โอ้โฮ น้ำตาไหลพรากเลย เห็นไหมจิตทำงานอยู่ตลอดเวลา แม้แต่เส้นเลือดสมองแตก แม้แต่รับรู้จากภายนอกไม่ได้ แต่จิตทำงานอยู่ตลอดเวลา จิตยังมีอยู่แล้วยังไม่ตาย นี่ไงที่ว่าเวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยที่ว่ารักษาไม่ได้แล้ว เขาเรียกอะไรนะ จะถอดโปรแกรมรักษาหมดนะ เขาเรียกเจตนาอะไรในทางการแพทย์ ตอนนี้อภิญญา กำลัง

บังคับกันอยู่มากเลย ว่าเป็นการฆาตกรรมหรือเปล่า จิตทำงานอยู่ตลอดเวลาถึงจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว จิตทำงานอยู่ตลอดเวลา

พระลูกศิษย์ : ผมอยากทราบว่าการเอาชนะใจตัวเองครับ อย่างบางอย่างที่ผมอยากจะหยุดๆ อย่างนี้ จะเอาชนะใจตัวเอง ถามว่าพื้นฐานอย่างแรกจะอย่างไรได้บ้างครับ

หลวงพ่ : การจะเอาชนะใจตัวเองเห็นไหม ธรรมพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนี้ไง ธรรมะพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนี้ ธรรมะพระพุทธเจ้าคือการเอาชนะตนเอง การเอาชนะคนอื่น กองทัพชนะคุณด้วยพันด้วยล้าน สร้างเวรสร้างกรรมทั้งหมด แต่การเอาชนะตนเอง พระพุทธเจ้าบอกยอดแห่งการเอาชนะ ยอดแห่งสงคราม การเอาชนะตนเอง แล้วการชนะตนเองมันมีหลากหลาย ถ้าพูดถึงเรื่องการชนะตนเองนะ อยากชนะตนเองนะ เอาตัวเองไปผูกไว้กับต้นเสา ผูกไว้โดยที่ไม่ให้มันไปไหนนะ เอาชนะตนเองได้ไหม ไม่ได้!

พระเราทำได้มากแล้ว พระเราปฏิบัตินะ ฟังครูบาอาจารย์เทศน์นะ มีพระหลายองค์เลยนะอยากนั่งตลอดรุ่ง ให้พระนี่เอาเชือกมัดไว้กับต้นเสา มัดให้เต็มทีด้วยความสามารถของพระองค์นั้นเลย แล้วพอพระองค์นั้นมัดเสร็จแล้ว เขาก็กลับไปที่ถูกผูกไปนั่งภาวนากัน จนตีสอง ตีสาม เป็นห่วงเพื่อนแอบมาดูเพื่อนนะ แอบมาดูเพื่อนเพราะผูกเพื่อนไว้ มาเห็นเพื่อนนั่งสูบบุหรี่ปุ๋ยเลย เขาแกะออกมาได้อย่างไร

นี่ไง การเอาชนะตนเองจากข้างนอก ไม่มีทาง ไม่มีทางหrok นี่การชนะตนเองเห็นไหม การชนะตนเอง หนึ่ง เริ่มต้นจากมีศรัทธาความเชื่อ ถ้าไม่มีศรัทธาความเชื่อ เราศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมของพระพุทธเจ้าคือวิชาการ คือเทคนิควิธีการที่เริ่มจะเอาชนะตนเอง การเอาชนะตนเองเริ่มต้นตั้งแต่ทาน การเสียสละทานนี้แหละ การเอาชนะตนเอง มีใครบ้างไม่หวงแหนสมบัติของตัวเอง มีใครบ้างไม่หวงแหนสมบัติที่เราหามาด้วยความทุกข์ยาก เราจะหวงแหนไหม ความตระหนี่ กิเลสเป็นเรื่องธรรมดาเลย

แต่การเสียสละออกไปคือการเอาชนะตนเองด้วยวิธีหยาบๆ เห็นไหม วิธีการเสียสละ การเสียสละนี้มันเป็นการเอาชนะตนเอง ด้วยการเริ่มต้น ฝึกหัดเอาชนะตนเอง ด้วยการเสียสละทาน นี่พอเสียสละออกไปเห็นไหม พอเสียสละออกไป เอาเงินล้านหนึ่งมาขอให้เราสิ ยอมไหม เอาเงิน เอาเชื้มาเดี๋ยวนี เขียนมาเลยล้านหนึ่ง เอามายื่นให้เราเลยนะ ใจยอมไหม ใจไม่ยอมหrok

แต่เราได้รับเชื้คใบละล้าน ใบละล้าน หลายๆ ล้าน เราได้รับเยอะมากเลย เราได้รับเยอะมาก ทำไมเขาให้เราได้ละ ทำไมเวลาคนเขาจะให้เขาให้ได้ ให้อี้อะไรใบละล้าน ใบละสองสามล้าน เราเขียนให้ได้ไหม เนื่งการชนะตนเอง แต่เป็นอารมณ์ชั่ววูบ ขณะขณะที่มันตระหนัเห็นไหม พอมันตระหนัเราก็กีเลสละเพื่อจะเอาชนะมัน แล้วเอาชนะตนเองได้หรือยัง มันชนะตนเองได้ชั่วคราเห็นไหม

การเอาชนะตนเอง เริ่มต้นเราจะบอกว่าการเอาชนะตนเอง มันมีหลายระดับนัก แหม พอไปศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้านะ ปล่อยวางสิ ปล่อยวางสิ โห่ หุ่นยนต์ในโรงงาน มันปล่อยวางดีกว่ามึงอีก มันหิบบแล้วปล่อย หิบบแล้วปล่อย แล้วมันได้อะไรละ ปล่อยวาง อย่าไปยึดติดมัน ปล่อยวาง ดีแต่ปาก! จำทฤษฎีมาแล้วก็เอามาโม้! มันเป็นไปไม่ได้หรอก การเอาชนะตนเองเห็นไหม เริ่มจากการกิเลสละทาน นี่คือการฝึก

พระพุทธเจ้าวางรากฐานไว้ว่า คนจะฝึกได้เห็นไหม มันก็ต้องฝึกมาตั้งแต่ต้น ถ้าการฝึกได้เห็นไหม ถ้าไม่มีศรัทธาความเชื่อเราจะมาวัดไหม พอมาวัดแล้วมาวัดมาวา เราฟังทฤษฎีทั้งนั้นนะ ฟังธรรมะพระพุทธเจ้าสอน พระพุทธเจ้าสอนดีหมด แต่มันตรงกับจริตเราไหม เราเป็นนายพราน เราต้องออกแสวงหาล่าสัตว์ เขาบอกให้เราไปทำงานอย่างอื่น มันไม่ตรงกับความสุขของเรา

นี่ก็เหมือนกันการเอาชนะกิเลส มันมีหลากหลายวิธีการนัก แต่พื้นฐานของมัน คนจะเดินไปไหนได้ คนนั้นต้องมีกำลัง พื้นฐานเริ่มต้นถึงบอกว่าให้ทำความสงบของใจ เข้ามาให้ได้ก่อน การทำความสงบของใจเห็นไหม ทาน ศีล ภาวนา การจะเอาชนะตนเอง ให้ด้วยความราบคาบ มันต้องมีความสงบของใจเข้ามา ความสงบของใจคืออะไร ความสงบของใจคือจุดเริ่มต้นของความคิดทั้งหมด เพราะมันคิดมันถึงฟุ้งซ่าน แต่เราจะเริ่มต้นจะเอาชนะตนเอง เราต้องกลับไปสู่เหตุ ต้นเหตุความคิดทั้งหมดมาจากจิต ต้นเหตุความคิดทั้งหมดมาจากทวาระ ความคิดเนื่งความคิดมันลอยมาจากไหน พวกเราไม่สนใจ ไม่รู้จักใจตนเองไง ไม่รู้จักธรรมชาติ ไม่รู้จักพลังงาน พลังงานคืออะไร

พุทธะเนื่ง พระพุทธเจ้าสอนถึงพุทธะ พุทธถึงรากเหง้าของมนุษย์ พุทธถึงรากเหง้าของการเกิดและการตาย พุทธถึงตัวจิตใจ แต่ก็ปากเปียกปากแฉะนะ จิต จิต จิต เคยเห็นหรือเปล่า มันก็ จ.จาน สระอิ ต.เต่า เท่านั้น มันไม่เห็นตัวจริงหรอก มันไม่รู้จักหรอก ความจะรู้จัก เริ่มต้นถ้าคนจะรู้จักจิต รู้จักตัวเราเอง อย่างน้อยต้องทำสมาธิเป็น

ตัวสมาธิก็คือตัวกลับไปสู่ความสงบ ความสงบนั้นเป็นรากฐานแห่งความคิด เพราะมีรากฐานแห่งความคิด มันจึงเกิดความฟุ้งซ่าน เกิดการกระทำของจิต งามไหมว่า การกระทำของจิต จิตโดยแท้ จิตเดิมแท้เป็นพลังงานเฉยๆ พลังงานตัวนี้พลังงานปฏิสนธิ จิต จะไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นนรกอเวจี ก็จิตตัวนี้ ไปแสวงภพ พอจิตตัวนี้ไปแสวงภพเห็นใหม่ พอแสวงภพมัน มันก็มีสถานะของมัน ที่จิตทำงานนี้ไง

จะนั้นเวลาเราอยู่เฉยๆ โดยธรรมชาติของมัน จิตมีไหม มี! แต่มันไม่แสดงตัว เพราะอะไร เพราะไม่มีความคิดไม่มีความรู้สึก พอมีจิตมีความรู้สึกจิตทำงาน พอจิตทำงานขึ้นมาโดยธรรมชาติของมัน มันก็จะคิดร้อยแปดธรรมชาติของมัน พอคิดร้อยแปดไป คำว่าคิดร้อยแปดเห็นใหม่ ไ้อ้บ้าห่ำร้อยจำพวก เพราะบ้าอะไรล่ะ มึงบ้าอะไร มึงต้องการอะไร มึงแสวงหา มึงต้องการสิ่งใด มันก็บ้าสิ่งนั้น เนี่ยจิตทำงาน ทำงานโดยจิตนิสัย ทำงานโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยากเห็นใหม่ บ้ารถโบราณเห็นใหม่ บ้านกเขาเห็นใหม่ มันก็เข้าชมรมนั้น ชมรมบ้า มึงจะเข้าชมรมใดก็ชมรมบ้านั้นนะ ไ้อ้พวก บ้าด้วยกันมันก็ไปอยู่ชมรมเดียวกัน มันก็เป็นรสนิยมเดียวกัน มันพูดคุยมันก็มีความสุข จิตก็เหมือนกัน จิตทำงานของมันเห็นใหม่ พอจิตทำงานของมัน

เห็นใหม่ สมาธิ ฐานของความคิด เริ่มต้นเพราะความคิด การกระทำต่างๆ มันมาจากจิตทั้งหมด จิตเดิมแท้ พอจิตเดิมแท้พอมันคิดออกไป เราจะไม่รู้เรื่องนะ พวกเราจะไม่รู้เรื่องเลย ธรรมชาติ เอ้า เราก็ดี ทุกคนก็คิดดี อู้ย เรายอดเราเยี่ยม เราสุดยอดคนนะ แล้วเอาตัวรอดได้ไหม สุดยอดคนนะมึงจะอยู่ในโลง จะเก่งกล้าสามารถขนาดไหน มึงจะลงโลงหมดนะ เดี่ยวเขาจะเผาทั้งหมดเลย สุดยอดคนนั้นนะ เขาจะเผาทั้ง เพราะอะไร เพราะแพ้ตัวเองเห็นใหม่

พอแพ้ตนเอง เนี่ยจะเอาชนะตนเอง มันก็ต้องทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าทำความสงบของใจเข้ามานะ ถ้าจิตสงบ นี่มันก็ชั่วคราวทั้งนั้นนะ นั่นการแก้จิตนิสัย เอาชนะตนเองได้ มันอยู่ที่การฝึกฝน เราจะพูดถึงพื้นๆ ก่อน พื้นๆ ถึงชีวิตมนุษย์ สามัญของมนุษย์เห็นใหม่ เขาก็ดูทางจิตวิทยา เขาบอกว่าสิ่งที่มนุษย์จะเป็นอย่างนี้เพราะ สิ่งแวดล้อม สิ่งต่างๆ มันก็มีพ่อแม่ปู่ย่าตายายเราฝึกเด็กของเรามาอย่างไร

สิ่งนั้นมันจะได้จิตนิสัยของมันมา แล้วเขาบอกนะ ทางวิทยาศาสตร์นะ ทางจิตวิทยาเห็นไหม เด็กถ้ามันมีการโดนกระทบมารุนแรง เด็กมันจะมีความอาฆาตมาดร้าย เด็กมันพอโตไปจะเป็นปัญหาสังคม มันก็เป็นส่วนหนึ่ง เราจะบอกว่าเป็นส่วนหนึ่ง ในปัจจุบันการในการกระทบนี้เป็นส่วนหนึ่ง แต่มันก็มีจิตได้สำนึก คือกรรมเก่า กรรมใหม่ คือปฏิสนธิจิต คือจิตตัวนี้มันมีบุญมีบาปมามากน้อยขนาดไหน

ถ้ามันมีบุญมามากของมันเนี่ย มันวุฒิภาวะของมัน อะไรกระทบมันก็มองเป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องธรรมดา เพราะเรื่องโลกธรรม ๘ เป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้าจิตนี้มันอาฆาตมาดร้าย เพราะมันสร้างเวรสร้างกรรมของมันมา อะไรกระทบเล็กน้อยมันจะสะสมในจิตของมัน แล้วมันจะมีอาฆาตมาดร้ายทำร้ายสังคม เห็นไหมการทำร้ายสังคม มันมีตั้งแต่พื้นฐานของจิตที่มันมาส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งแรงกระทบ แรงกระทบจากตอนเป็นทารกเป็นเด็กมีความฝังใจไว้นี้เป็นส่วนหนึ่ง

จิตวิทยาทางโลก เขาเรียกเรื่องโลกๆ แต่ธรรมะพระพุทธเจ้าจะอธิบายได้หมดเลย ถึงสิ่งที่มันเป็นอดีตชาติ คือสิ่งที่สะสมมา พันธุกรรมทางจิต จิตได้ตัดแต่งพันธุกรรมของมันมาด้วยบุญด้วยกรรม ตัดแต่งด้วยบุญด้วยกรรม มันก็สะสมกันมา นี่เป็นส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งเป็นปัจจุบันแล้วนี่ ถ้าคนที่ตัดแต่งมาดี เกิดมาบาลานซ์ บาลานซ์คือมันมีบุญ จิตมันจะเบา มันจะบาลานซ์กับจิตพ่อแม่ที่มีบุญกุศล จิตเขาจะเบา พอเบามันก็อยู่ในที่สูง

คนมีศรีสุข คนที่มีคุณงามความดีมากๆ ลูกน้อยมาก เพราะจิตที่ดีๆ มันมีส่วนน้อย ไอ้คนชั้นกลางก็พอสมควรนะ ไอ้คนชั้นต่ำ คนชั้นรากหญ้า โอ้โฮ ลูกเป็นพรวนเลย เพราะการเกิดของจิตมันต้องบาลานซ์ด้วยเวรด้วยกรรม พอมันเกิดขึ้นมาเห็นไหม สิ่งนี้มันถึงว่าเป็นรากฐานส่วนหนึ่ง มาจากพื้นฐานของจิต มาจากพันธุกรรมของมันด้วย มาจากสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันที่เกิดมากระทบด้วย

มันถึงว่าทางโลกเขาคิดกันได้ขนาดนี้ วิทยาศาสตร์คิดได้แค่นี้ แต่ธรรมะมันจะเห็น พอเห็นปั๊บเราจะบอกว่า แม้แต่เอาชนะได้แล้ว มันก็เป็นการเอาชนะชั่วคราว แล้วโดยปกติสามัญสำนึกของเรา เราก็จะต้องทำให้สังคมมันมีความร่มเย็นเป็นสุข มีการเสียสละ มีจิตใจเป็นสาธารณะ ให้คนเรามีจิตใจเป็นกลาง จิตใจเป็นสาธารณะเพื่อเพื่อแผ่

อันนี้คือศีลธรรม จริยธรรม เราก็พยายามจะป้อนเข้าไป คือพยายามเปลี่ยนโปรแกรมให้คนคิดได้ดีๆ มันก็ชนะส่วนหนึ่ง ของพวกนี้ชนะได้ชั่วคราวทั้งหมด

จนกว่าจิตเรา ถ้าเราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เราเชื่อมั่นในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา มันจะเห็นเลยว่า ถ้าเราเอาชนะตนเองได้ โดยอจลศรัทธาเห็นใหม่ เขาเรียกว่าปุณฺณ กัลยาณปุณฺณ

ปุณฺณคือคนหนาด้วยกิเลส มีอะไรกระทบนิคกระทบน้อย มันไปตามอารมณ์ทั้งหมด แต่เราเห็นโทษของมันปัจุบันนี้เราเรียกกัลยาณปุณฺณ กัลยาณปุณฺณมันเห็นรูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร สิ่งกระทบกับเราก็มี รูป รส กลิ่น เสียง รูป รส กลิ่น เสียง เป็นตัวกระตุ้นให้จิตนี้ออกทำงานๆ แล้วตัวกระตุ้นกระตุ้นโดยกิเลสเราก็จะไปได้ไกล แต่กระตุ้นโดยบวก โดยบุญกุศลเห็นใหม่ มันก็ไม่ค่อยอยากรับ รับแล้วมันก็จี๊ดซี้ด

สิ่งนี้ถ้าเรามีสติปัญญา ทำความสงบของใจเข้ามาบ่อยครั้งเข้า เห็นจิตสงบบ่อยครั้งเข้า จากที่เป็นการชั่วครั้งชั่วคราว จนถึงที่สุดมันตัดได้เลยรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมารเป็นพวงดอกไม้แห่งมาร รูป รส กลิ่น เสียงก็เก๋ๆ เงินๆ จิตนี้มันจะควบคุมได้ง่าย นี่เขาเรียกว่ากัลยาณปุณฺณ คือคนทำสมาธิได้ง่าย คำว่าทำสมาธิได้ง่าย หมายถึง ตัวจิตนี้มันควบคุมได้เห็นใหม่ ควบคุมได้ส่วนหนึ่ง เอาชนะตนเองได้ส่วนหนึ่ง

แต่เอาชนะตนเองได้ด้วยสมณะ ทำได้ด้วยสมาธิ แล้วตอนนี้มันก็เป็นขั้นตอนแล้ว ถ้าพูดถึงออกรู้ได้ มีครูบาอาจารย์ชักนำได้ มันจะออกเป็นโศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล สกิทาคามรรค สกิทาคาผล มันจะชนะอารมณ์ตนเองได้มากขึ้นๆ อนาคามรรค อนาคาผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล นี่คือการชนะตนเองโดยสมบูรณ์ แล้วมีอะไรต่อ

พระลูกศิษย์ : จันผมก็คิดว่า ขั้นแรกให้ผมคิดถึงโทษของมันก่อนใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ว่าอย่างไรนะ

พระลูกศิษย์ : อย่างเวลาผมจะเลิกทำอะไรที่ไม่ดีอย่างนี้นะครับ ผมก็ให้คิดถึงโทษของมันก่อนจะง่ายกว่าใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ใช่ได้ อันนี้เห็นใหม่ เราคิดว่าเห็นโทษใช่ไหม สมมุติเราคิดอะไรสิ่งที่ไม่ดี เราแพ้ตัวเองใช่ไหม พอเราแพ้ตัวเองนะ การทำความสงบของใจเอาชนะตนเองมันมี ๒ วิธีในการกระทำ เขาเรียกสมาธิอบรมปัญญาหรือปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเรามีความศรัทธา เรามีความเชื่อนะ เราจะเอาชนะตนเองด้วยพุทโธๆ พุทโธคือบังคับให้ความคิด

เราไม่คิดนอกเรื่อง คิดเฉพาะส่วนเดียว พอคิดเฉพาะส่วนเดียวนี้นั้นจะทำให้จิตของเราเป็นเอกภาพ เอกภาพแล้วมันสร้างตัวมันเองได้เนี่ย มันจะไม่ออกไปยุ่งเรื่องข้างนอก

กับอย่างทีพูดเมื่อกี้เห็นไหม ถ้าเราคิดสิ่งใด เราจะทำสิ่งใด เราคิดเห็นโทษของมัน เนี่ย ปัญญาอบรมสมาธิ เพราะอะไร เพราะเรามีสติ พอเรามีสติว่าความคิดอย่างนี้ให้โทษกับเรา ความคิดนี้ในธรรมของพระพุทธเจ้านะ เบียดเบียนตนแล้วเบียดเบียนผู้อื่น ความคิดที่เป็นโทษ พอเราคิดเราก็รู้ว่าเป็นโทษ มันไม่ดีเลย แต่เราก็คิด มันเผาเราแล้วทีหนึ่ง คิดอาฆาตเค้น คิดจะทำลายใคร ความคิดนั้นไม่ดีเลย มันเผาเราแล้ว

ถ้าเรามีสติปัญญานี้เราขยับยังมันได้ ถ้าเราไม่มีสติปัญญา มันเผาเราแล้วนะ แล้วเราก็จะไปทำลายคนอื่นเห็นไหม ถ้าเรามีปัญญาอย่างนี้ เขาเรียกว่าปัญญาอบรมสมาธิ มีปัญญาเกิดแล้ว ปัญญาอบรมสมาธิคือปัญญาอาชนะ คำว่า ปัญญาอบรมสมาธิ ผลของมันคือรูป รส กลิ่น เสียง นุ่มนวลละ ถ้ามีปัญญาไล่เข้ามาอย่างนี้ นี่คือนิพพานสมาธิใช้ได้! ถูกต้อง! เอาต่อไป

พระลูกศิษย์: ถ้าจิตเป็นแค่กลุ่มก้อนของพลังงาน นั่นก็แสดงว่า เรื่องของความทรงจำคืออยู่ในของกายเนื้อไซ้ใหม่ครับ ถ้าจิตวิญญานก็ไม่มีจริงไซ้ใหม่ครับ

หลวงพ่ : ค่อยๆ นะ ตอบทีละประเด็นนะ ถ้าจิตคือพลังงานที่เป็นกลุ่มก้อนนะ พูดถึงจิตเป็นพลังงานที่เป็นกลุ่มก้อน มันถึงไม่มีจริงหรือ ความหมายพูดใหม่อีกทีหนึ่ง ว่าใหม่ซ้ำๆ

พระลูกศิษย์: ก็เป็นตัวพลังงานไซ้ใหม่

หลวงพ่ : ไซ้ๆ

พระลูกศิษย์: ครับ ทีนี้แสดงว่าอย่างความทรงจำของตอนมีชีวิตอยู่ อะไรอย่างนี้ก็จะแยกออกจากตัวจิต ตัวพลังงานนั้น คืออยู่แค่ในกายเนื้อนี้ เพราะฉะนั้นวิญญานนี้ไม่มีจริงไซ้ใหม่ครับ

หลวงพ่ : ไม่ใช่! จิตเป็นพลังงานกลุ่มก้อน ตัวจิตนั้นก็คือตัววิญญาน ปฏิสนธิวิญญาน ฉะนั้นตัววิญญานมีจริง วิญญานนี้มีจริง แล้วคำว่าวิญญานเห็นไหม จิต จิตนั้นนี่พูดถึงจิต จิตคือพลังงาน พลังงานตัวนี้เขาเรียกว่าปฏิสนธิจิต พลังงานนี้จะเอ็ดมาก พอ

พลังงานละเอียดมากเนี่ยการแสดงออกของสถานะเห็นใหม่ มันก็เป็นแบบสิ่งที่กระทบ
คำว่าวิญญาณ เราจะบอกว่าในขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

วิญญาณนี้ไม่ใช่วิญญาณที่เป็นภูตผีปีศาจนะ วิญญาณนี้เป็นศัพท์บาลี วิญญาณคือ
วิญญาณรับรู้ เห็นใหม่ แต่เราจะบอกจิตที่ละเอียดนี้ละ มันมีอวิชชา ปัจจยา สังขารฯ สัง
ขารา ปัจจยา วิญญาณัง วิญญาณอันละเอียด วิญญาณมันละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไปนะ นี่พูด
ถึงเรื่องอริยสัจ แต่ที่ถามว่าวิญญาณมีไหม วิญญาณนั้นหมายถึงว่าวิญญาณคือภูตผี
ปีศาจ หรือวิญญาณอะไร

พระลูกศิษย์ : ภูตผีปีศาจครับ วิญญาณแบบคนตาย

หลวงพ่ : ไซ้ มี อันนั้นก็อีกอันหนึ่ง อันนี้ก็เป็นภพ วิญญาณอย่างนั้นนะ วิญญาณ
อย่างนั้นเป็นภพ คนตายไปแล้วนะ จิตนี้ไม่เคยตาย อย่างขณะที่ว่าจิตนี้ไม่เคยตาย ขณะที่
เส้นเลือดสมองแตกทั้งหมด จิตยังมีอยู่ จิตยังทำงานอยู่ จิตไม่เคยตาย แต่เวลาจิตตาย คือ
ว่าเวลาคนตายนะไม่ใช่จิตตาย จิตไม่เคยตาย จิตตายได้อย่างไร ที่นี้จิตไม่เคยตาย

จิตไม่เคยตายแต่สถานะของมนุษย์เนี่ยตาย เพราะมนุษย์อายุขัยของมนุษย์ตาย
ตายแล้วจิตไปไหน นั่น จิตเป็นกลุ่มก้อนนะ คำว่ากลุ่มก้อน เราจะพูดถึงเรื่องอริยสัจใจ
คำว่ากลุ่มก้อนมันหมายถึง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันเหมือนทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์นี้
การอริยสัจนี้ เราจะทำอย่างไรขบวนการของมันนะ ขบวนการของอริยสัจใครเห็นได้
อย่างไร ใครรู้ได้อย่างไร นี่คือขบวนการอริยสัจคือธรรมะในปัจจุบัน คือธรรมะภาคปฏิบัติ

แต่ที่นี้พอพูดถึงเรื่องภพชาติ เห็นใหม่เรื่องภพชาติ เรื่องการเกิดและการตาย พอ
พูดถึงเรื่องภพชาติการเกิดและการตายนี้ วิญญาณมีไหม ก็ไอ้ตัวนี้ตัวแรก เวลาไปไหน
กลัวผี กลัวผีนะ แล้วไอ้ผีมึงนะไม่กลัวเหอมีงก็ผีตัวหนึ่ง แต่ผีที่เป็นมนุษย์ใจ ความรู้สึก
ไอ้ผีมันอยู่ในมนุษย์มึงนะ มันอยู่มึงนะ มึงนะผี ผีตัวแรก ผีบ้าน ผีเรือน ผีป่า อันนี้
วิญญาณมีจริง มีจริง!! ถ้าวิญญาณไม่มีจริงนะ ถ้าเป็นพลังงานกลุ่มก้อนนะ

พระโพธิสัตว์ทำบุญกุศลของพระโพธิสัตว์สืบต่อมาได้อย่างไร แล้วปรารภ
เป็นพระโพธิสัตว์เป็นพุทธภูมิเห็นใหม่ ต้องสร้างมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย
มีไหม มี แล้วถ้าการสร้างเนี่ย เมื่อกี้ที่พูดว่าพันธกรรมทางจิตใจ พอพระพุทธเจ้า
อธิษฐานเป็นพระโพธิสัตว์ พระนางพิมพาอธิษฐานเป็นคู่ร่วมมา ๔ อสงไขย เกิดตายๆ

๔ อสงไขย คือการเกิดการตายที่นับไม่ได้ ๔ ครั้งนะ มันก็แบบว่าเป็นล้านๆๆ นับไม่ได้ถึง ๔ หน พอนับไม่ได้ถึง ๔ หนปั๊

การทำความดีนี้พันธุ์กรรมของมัน การตัดแต่งพันธุ์กรรม จิตมันจะเกิดตายๆ นี่เกิดมาชาตินี้ทำความดีเราก็ได้บุญกุศลนะ มันคิดปรารถนาสิ่งที่ดี พอปรารถนาสิ่งที่ดีมนุษย์เกิดเป็นมนุษย์ต่อไป มนุษย์เกิดมามนุษย์ก็สร้างคุณงามความดีต่อไป การเกิดเป็นมนุษย์สถานะของมนุษย์เนี่ยที่คนเกิดมามีอำนาจ มีบารมีธรรมเห็นไหม คนที่จะเชื่อถือศรัทธา บางคนเกิดมามนุษย์ด้วยกันนะ ไม่มีใครนับหน้าถือตาเลยเห็นไหม

อันนี้มันเกิดจากพันธุ์กรรมทางจิต เพราะพลังงานอันหนึ่ง แต่เกิดในภพชาติหนึ่ง จำเมื่อวานนี้ได้ไหม ยกตัวอย่าง จำเมื่อวานนี้ได้ไหม นี่คือสัญญา จำเมื่อวานนี้นะได้ จำชาติที่แล้วได้ไหม ไม่ได้ แต่จำเมื่อวานนี้ได้ จำขณะที่ผ่านมาที่วัดเทพศิรินทร์นั้นได้ ออกจากวัดมาจำได้เลยออกมาประตูปไหน เอ็งจำได้หมดละ นี่คือสัญญา นี่คือสภาวะจำในสภาวะของมนุษย์ มนุษย์ถ้าคนมีความจำดี จำได้ตั้งแต่เด็กได้ พอจำอันนี้ตั้งแต่เป็นเด็กได้

นี่คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สถานะของมนุษย์มีอย่างนี้ ในปัจจุการเห็นไหม อวิชชา ปัจจยา สังขารา สังขารา ปัจจยา วิญญาณัง มันปัจจุการอันนี้ มันเป็นตัวจิตเห็นไหม พอตัวจิตมาเกิดกับเราเนี่ย เราจะบอกว่าจิตของเราเนี่ยมันเหมือนส้ม ส้มมันมีส้มกับเปลือกส้ม หยิบส้มขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ต้องหยิบมาทั้งเปลือกส้มขึ้นมาด้วย ถ้าเปลือกส้มแต่เราไม่ต้องการเปลือกส้ม เราต้องการส้ม แต่หยิบขึ้นมาก็ต้องมีเปลือกส้ม

ในสถานะของมนุษย์มันมีขั้น ๕ ขั้น ๕ มันคลุมจิตอยู่ ขั้น ๕ พอคลุมจิตอยู่ ความคิดของเรา ความคิดสามัญสำนึก รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ คือสามัญสำนึกคือโลกียปัญญา คือปัญญาที่เกิดจากสังขาร เกิดจากความคิด ความปรุง ความแต่ง ความคิด ความปรุง ความแต่ง มันเกิดมาจากไหน มันเกิดมาจากพลังงานของตัวจิตที่ละเอียดเห็นไหม ฉะนั้นเราจำเมื่อวานได้ เราจำสิ่งต่างๆ ได้ จำสถานะของเปลือกนี้ได้ แต่เปลือกนี้เวลามันจะตายเห็นไหม คนเราเวลาจะตายนะ พอจิตมันออกจากร่างไป จิตออกจากร่างไปเห็นไหม เราได้สถานะของมนุษย์ มันมีเปลือกไซ้ไหม เวลาจิตออกจากร่างไปมันเป็นปฏิสนธิจิต

ปฏิสนธิจิต มันได้ชั่วชีวิตหนึ่งที่ทำดีและทำชั่วลงไป ในจิตตัวนี้ ลงไปในจิตตัวนี้ จิตตัวนี้ก็ต้องไปเกิดในสถานะต่อไปๆ แต่สิ่งที่ชั่วอยู่มันมีคุณภาพ มันมีสิ่งที่ดีงาม มัน

เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ในความประพฤติกของคนมันมีดีและชั่วด้วย มันก็ลงนรกอเวจีไป ถ้าพูดอย่างนี้ป๊อบเขาบอกนี่เป็นพราหมณ์ นี่เป็นฮินดู จิตมันคงที่ ไม่ใช่!!! จิตคงที่ของพราหมณ์ ของฮินดูของเขาเนี่ย เขาบอกเขาอยู่สถานะอาตมันคือมันคงที่ตายตัว คงที่ตายตัวคือสิ่งที่ทำแล้วคงที่ตายตัวใช่ไหม คงที่ตายตัวทุกสิ่งสรรพสัตว์ จิตทุกจิตไม่มีอิสรภาพ ต้องไปอยู่กับอาตมัน ต้องไปอยู่กับพระเจ้า

แต่อันนี้มันมีของมันโดยธรรมชาติของมัน แต่เป็นสันตติคือมันเปลี่ยนแปลงโดยพฤติกรรมของมันเอง พระพุทธเจ้าถึงปฏิเสธเทพทั้งหมด ปฏิเสธการพึ่งพาอาศัยจากข้างนอกทั้งหมด พระพุทธเจ้าต้องการพึ่งตัวเอง แล้วพระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ก็พึ่งตัวเองโดยใช้อริยสัจที่พึ่งตนเอง พระพุทธเจ้าถึงเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาด้วยปัญญาของพระพุทธเจ้า ถึงได้สอนพวกเรา

ทีนี้สอนพวกเราถ้าคนไปเห็นจริงรู้จริง ไอ้ตรงนี้นั้นเป็นสิ่งที่ละเอียดใกล้เคียงกันแล้วผู้ที่อธิบายหรือผู้ที่แยกแยะ มันจะแยกแยะได้ อย่างที่พูดเมื่อกี้ที่ว่าภาระตนเองนั่นนะ ภาระตนเอง โอ้โฮ มันมีหลากหลายมากเลย มันตั้งแต่พื้นๆ ขึ้นมาจนถึงที่สุดชนะ ชนะชั่วคราว ชนะมาเล็กมาน้อย เอาชนะจนตัวเองควบคุมจิตได้ นี่แค่กัลยาณปฏุชนนะ แล้วพอมันเริ่มแก้ไขได้ มันเริ่มปอกเปลือกตรงนี้ไง คำว่าปอกเปลือกเพราะอะไร เพราะพระโศดบัน จิตนี้มันไม่มีที่สิ้นสุดนะ มันแบบว่าขบวนการอันนี้ไม่มีวันจบ จิตนี้จะไปของมันไม่มีวันจบ ตามแต่สภาวะในวิญญูเห็นไหม

พวกเราชีวิตนี้เป็นผลของวิญญูคือผลของการแสดงออกของจิตที่มันตกในสภาวะแบบนี้ วิญญูมันก็เหมือนกับวังวน แล้วเราจะไปตกที่วังวนตรงไหน มันหมุนอยู่อย่างนี้ กามภพ รูปภพ อรูปภพอยู่อย่างนี้ มันหมุนของมันไปเรื่อยๆ นี่ถ้าพูดถึงเราพิจารณาของเรา มีหลักเกณฑ์เอาชนะตนเองได้ในขั้นของพระโศดบัน มันเกิดอย่างมากอีก ๗ ชาติ คำว่าวังวนที่ไม่มีขอบเขต ไม่มีวันที่สิ้นสุด กับถ้าเป็นพระโศดบันแล้วอีก ๗ ชาติ มันต่างกันแล้วเห็นไหม

จิตนี้ต่างกันแล้ว มันต่างกันเพราะเหตุใด มันต้องมีเหตุมีผลของมัน มันถึงต่างกันได้ ถ้าไม่มีเหตุผลของมัน เราไม่มีสิทธิที่จะบังคับ เราไม่มีสิทธิที่จะปรารถนา เราไม่มีสิทธิที่จะบัญชาการให้มันเป็นอย่างนั้นได้ แต่เรามีสิทธิในการประพฤติกปฏิบัติให้มันชักฟอกของมันได้ ถ้าชักฟอกของมันได้ มันต่างกันอยู่ที่นี่ คือว่าเราจะบอกว่าจิตมันมีของ

มัน เอาชนะตนเองโดยมรรคญาณของพระพุทธเจ้า มันเป็นการชนะโดยอริยสัจ ชนะโดยการปัจจุบัน

ฉะนั้นมันพูดได้ มันเป็นหลายสถานะไง คำว่าสถานะ จิตวิญญาณมีไหม มี! แล้วจิตวิญญาณเป็นกลุ่มก้อนอย่างนี้หรือ จิตมันเป็นแค่พลังงาน มันเป็นอิสระมาจากไหน พลังงานนั้นนะ พลังงานมันย่อยยับนะ ย่อยยับบุญกุศลทุกอย่างลงที่จิต จิตนี้ถึงเป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก แล้วคนที่ไปรู้ไปเห็นมันนะ พระพุทธเจ้านะพอตรัสรู้ขึ้นมาะ ทอดธุระเลยว่าจะสอนใครได้ มันลึกลับมหัศจรรย์ แต่มหัศจรรย์แค่ไหน มหัศจรรย์แค่ไหนคนที่เขาไปรู้เห็นจริง ความมหัศจรรย์นั้นก็เป็นเรื่องปกติจริงไหม ความมหัศจรรย์ขนาดไหน ลึกซึ้งขนาดไหน

ผู้ที่รับจะผ่านทะลุได้ต้องมีปัญญาเหนือความมหัศจรรย์นั้น ถึงเอาความมหัศจรรย์นั้นอยู่ในขอบข่ายของปัญญาตัวเองได้ ฉะนั้นถึงบอกว่า จิตวิญญาณมีไหม มี!!! แล้วพิสูจน์อย่างไร ก็พิสูจน์ที่ความรู้สึกเรานี้แหละ วิญญาณตัวแรกนั่งอยู่นี้ จะเป็นพระอะไรก็แล้วแต่ เนี่ย มันมีวิญญาณรับรู้อยู่ มันมีจิตอยู่ มันถึงเป็นเรา วิญญาณนี้เคลื่อนออกจากกายนี้ไปแล้ว ไปเกิดในสถานะไหน เป็นสัตว์ก็ไอ้สัตว์ตัวนั้น เป็นเทวดาก็เป็นเทวดาองค์นั้น เป็นพรหมก็เป็นพรหมองค์นั้น จากจิตดวงนี้ เอาต่อไป

พระลูกศิษย์ : ผมมีช่วงหนึ่งตอนวัยรุ่นนะครับ หลวงพ่อครับ วัยรุ่นผมก็ทำตัวไม่ดีกับบุพการีต่างๆ ครับ แต่พอมีจังหวะช่วงหนึ่ง พอจังหวะมันคิดได้ครับ มันก็ทำดีครับ แล้วเมื่อไหร่ พอมาถึงวาระสุดท้ายของผม ผมจะสามารถฝึกจิตตัวเองห้าม ก่อนจะเสียชีวิต สามารถฝึกจิตตัวเองไม่ให้คิดแต่เรื่องนั้นๆ คิดแต่เรื่องดีๆ ได้ไหมครับ

หลวงพ่ : ในประเพณีของชาวพุทธ เขาบอกคนใกล้ตายให้นึกถึงพุทโธ พุทโธ ให้นึกถึงพระไว้ ให้นึกถึงพระไว้เพราะเหตุใด เพราะว่าเรื่องของศาสนาพุทธ พุทธศาสนา มันซับซ้อนมหาศาลเลย ซับซ้อนมหาศาลเพราะมีครูบาอาจารย์มาก ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติเป็น ท่านปฏิบัติรู้ ท่านถึงว่า มันมีกรรมนิมิตเวลาคนจะตาย สิ่งดีสิ่งเลว มันจะแลออกมาตามความเป็นจริง

นี่ใจคนดูถูกบุญกุศลไง ว่าบุญกุศล บาปอกุศลไม่มี จะทำชั่ว ไม่มีใครเห็นกุหรอกตัวเองนะรู้ดี นี่พอตัวเองรู้ดีพอถึงเวลาสิ้นสุดเพราะตัวเองต้องเข้าสู่หลักประหาร เข้าสู่แดนประหาร ความดีความชั่วมันจะขึ้นมาเอง ที่นี้ประเพณีของครูบาอาจารย์ชาวพุทธเรา

นี่ เวลาคนใกล้ตายนี้ให้นึกถึงพระ เพราะสิ่งที่นึกถึงพระนะ จิตนะ เวลาคนจะตาย จิตนี้ มันออกจากร่าง เวลาคนจะมานิยออกจากวัดมาเป็นพระหมดเลย

ถ้าคนเขาออกจากบ้านไปเขาแต่งชุดไหน เขาเป็นข้าราชการเขาแต่งชุดข้าราชการ เขาจะเป็นข้าราชการ เขาแต่งชุดจำลองที่เขาจะไปธุระของเขา เขาก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่เป็นไปตามทางของเขา จิตออกจากร่าง ถ้ามันคิดถึงบุญกุศลเห็นไหม อารมณ์ของจิตมันออกมาในสถานะนั้นก่อน แต่เวลาคิดแล้วส่วนใหญ่จะ มันทำไม่ได้หรอก มันทำไม่ได้ เพราะอะไร มันมีเยอะมาก มันมีเยอะมากเวลาญาตินะเขามาเล่าให้เราฟัง ถ้าคนไหนเคยทำอะไรไว้ เพราะในญาติเขาจะรู้ว่าญาติของเขาทำอะไรไว้ ฉะนั้นพอแก่เฒ่าขึ้นมา เขาพยายามเอาธรรมะนี้ ไปเทศน์ ไปเปิดเทปให้ฟัง พอแก่แล้ว คนแก่แบบอายุ ๗๐ ๘๐ มันจะแสดงออก

เขาเล่าให้ฟังนะ คนหนึ่งเขาบอกว่า เขาเคยเล่นปลากัดเคย มันมากนะ ถึงเวลาเขาใกล้ตายนะ เขาจะเอามือของเขาทำอย่างนี้ชนกัน เลือดนี้เต็มไปหมดเลย ชนกันอยู่อย่างนี้ ลูกหลานพยายามจะดึงไว้ เขาก็อยู่ได้ พอปล่อยณะก็กลับมาชน ทำอย่างนี้จนเลือดเต็มไปหมดเลย แล้วเขายังไม่ตายนะ เขายังไม่ตาย นี่ใจเราจะบอกว่าเวรกรรมเนี่ยนะ เราบอกว่าไม่มี โอ้เวรกรรมนี้มันจะอยู่กับคนทำ โอ้คนทำนี่เป็นคนที่มี แล้วสิ่งที่รู้เนี่ยมันจะฝังใจเรา แล้วพอถึงเวลาเราถึงจุดนั้นแล้ว เราจะมีผลเสียใจ มันจะมีการแสดงออก

ฉะนั้นสิ่งที่ทำไปแล้ว ก็คือสิ่งที่ทำไปแล้ว ตอนนี้มันต้องทำความดีแก้ ทำความดีนะ เขาเรียกกรรมนี้เขาเปรียบเหมือนเกลือ เกลื่อนี้ถ้าอยู่ในภาชนะ ถ้าน้ำมันน้อยรสมันก็เข้มข้น ถ้าเราเติมน้ำมากเกลือกก็เจือจาง กรรมดีกับกรรมชั่วลบล้างกันไม่ได้ แต่ถ้าเราทำกรรมดีมากๆ เราก็เติมน้ำมากๆ เกลื่อนั้นมันก็เจือจางลงเห็นไหม เพราะมีน้ำมาก ปริมาณของน้ำนั้นมาก เราทำคุณงามความดีตอนนี้ถ้าคิดได้นะ พยายามทำคุณงามความดี เพราะสิ่งนั้นก็สิ่งนั้นที่ทำมาแล้ว แล้วอุทิศกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร พ่อแม่ปู่ย่าตายายอุทิศให้ เราพยายามทำของเราไป เวลาทำของเราไป ถ้าจิตเราได้ยินอยู่เนี่ย สิ่งใดๆ จะเกิดขึ้นมานะเอาเลย

เราจุดธูปอยู่ในป่านะ เรานี้ไปในป่า ไปกับเพื่อนกันหลายองค์มากเลย บางคนเพื่อนเขาบอกว่า โอ้หงบมึงกล้าไหม กลัวช้างไหม บอกไม่กลัว ด้วยความทำทนายของวัยรุ่นนะ พอไม่กลัวเราก็นั่งขวางทั้งคืนนะ นี่พระกันไปหลายองค์ ๗-๘ องค์ไป

ด้วยกันนะ เขาบอกเขาก็อยู่บนเขาบ้าง อยู่ที่ไหนต่างๆ มีพระที่ไปด้วยกัน เขาเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ แล้วตอนเช้าขึ้นมาเขาบอก เมื่อคืนนอนไม่หลับเลย เป็นห่วงไอ้หงบมาก กลัวช้างจะเหยียบตาย

แต่เราด้วยประสาวิญญู ด้วยสัจจะพระยังหนุ่มๆ มานั่งขวางเขาเลยนะ เพราะไปด้วยกันมันรู้ มันเส้นทางผ่านนี้ จี๋มันสดๆ เลย เวลามันเดินผ่านนี้เป็นประจำ แล้วเราก็นั่งอย่างนี้หลับตาเลย แต่คิดเอาเอง คิดในหัวใจนี้ ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกัน เชิญตามสบาย ถ้าไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน จะไม่มีปัญหา เรานั่งอยู่อย่างนั้นนะ ถ้าเป็นคนอื่นไม่กล้าทำ แต่ด้วยสัจจะเห็นไหม ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกัน เรายอมรับเวรรับกรรม แต่ถ้ามันมีเวรมีกรรมต่อกัน มันจะเจอสิ่งใดไม่ได้ แล้วเรายืนอยู่ตรงในป่า แล้วศีลของเราไม่บกพร่อง ในเมื่อเราเชื่อมั่นว่าเราไม่มีสิ่งใด เราเผชิญได้ทุกอย่างเลย ทีนี้ถ้าเราไม่มีความเชื่อมั่นปั๊บ ในหัวใจของเรามันมีอย่างนั้น มันต้องแก้ไขอย่างนี้

สิ่งใดที่มันผิดพลาดมาแล้ว พระพุทธเจ้าบอกว่าธรรมวินัยเห็นใหม่ สิ่งใดทำแล้วเสียใจภายหลังร้องไห้ สิ่งนั้นไม่ดีเลย แต่เวลาที่มันจะทำมันยับยั้งไม่ได้นะ โทษนะ คนกิเลสหนา นี่พอกิเลสหนามันก็เปลี่ยนแปลงได้เห็นใหม่ พระพุทธเจ้าสอนว่าเราเปลี่ยนแปลงได้ ตอนนี้เรารู้สึกตัวแล้ว องค์กรมาคนมา ๕๕๕ ศพ ทำไมเป็นพระอรหันต์ได้ละ องค์กรมาคนมา ๕๕๕ ศพ พุดถึงเทวทัต ด้วยกิเลสของตัว ด้วยความอยากปกครองสงฆ์ ด้วยความอยากใหญ่แต่เทวทัตก็สำนึกตนได้นะ จะมาขอขมาพระพุทธเจ้าอยู่เหมือนกัน

ไอ้เนี่ยเหมือนกันถ้าเราทำของเราได้ โทษนะ ฆ่าคนไม่เกิน ๕๕๕ ศพหรอก องค์กรมาทำให้มากกว่าเยอะเลย ทำไมองค์กรมาท่านพลิกกลับตัวได้ละ เห็นไหมถ้าคิดอย่างนี้เรามีกำลังใจได้ใหม่ องค์กรมาคนมา ๑,๐๐๐ ขาดอยู่คนเดียว ทำไมองค์กรมาสำเร็จพระอรหันต์ได้ ถ้าเราคิดอย่างนี้ได้ สิ่งที่ทำมานะเป็นของเล็กน้อย แต่ของเล็กน้อยแล้วอย่าไปทำมันอีก ถ้าของเล็กน้อยแล้วก็จะทำอีกใช้ไหม แต่ถ้าคนไม่มีกำลังใจต้องคิดอย่างนี้ ธรรมะของพระพุทธเจ้ามีหลากหลายมาก แล้วใครจะเอามาเป็นประโยชน์กับเรา คิดในเชิงบวก คิดในเชิงบวกว่ามันเป็นคตธรรม แล้วเราจะแก้ไขเราอย่างไร คนที่ผิดมามากกว่าเรา องค์กรมาทำผิดมาขนาดว่าฆ่าคนมา ๕๕๕ ศพ เขาทำผิดพลาดมาขนาดนั้นเขายังกลับตัวได้ แล้วเราทำผิดพลาดมาขนาดนี้ ทำไมเราจะกลับตัวไม่ได้

ถ้าเรากลับตัวได้นะ มีสิ่งเร้านะ กลับตัวได้ สติดีก็ไม่เอาจะไม่ทำ พอไปเจอ
 สิ่งแวดล้อม อ้อ เอาหน้อยน่า ไม่ควรทำอะไรเลย ทำสิ่งใดแล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดี
 เลย สติถึงสำคัญมาก มีสติสัมปชัญญะแล้วรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา สิ่งใดที่ไม่ควรทำอย่าไปทำ
 มัน สติทันอย่างนี้ เราจะทำคุณงามความดี พระพุทธเจ้าสอนแล้วให้ทำคุณงามความดี
 ใครจะรู้ไม่รู้ช่วงห้วงมัน ทำคุณงามความดีเพื่อความดี ไม่ใช่ทำคุณงามความดีให้คน
 ยอมรับว่าเราทำคุณงามความดี คนจะยอมรับเราเนียไม่มีทาง เพราะธรรมชาติของมนุษย์
 มนุษย์จะยอมรับกันได้ยากมาก แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีนี้ลับหลังเขาบอกคนนี้นะดี แต่
 ต่อหน้าเขาก็ไม่กล้าพูด แต่เพราะสิ่งนั้นพอลับหลังเขาว่าเราดี เราดี นี่คือการมีธรรม

กลิ่นของศีลหอมทวนลม เพราะปากของเขว่าเราดี ปากของเขว่าเราดี แต่ในใจ
 ของเรานี้ ใจของเขา เขาจะรู้เลยว่าดีหรือไม่ดี เพื่อนฝูง คนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน จะรู้
 เลยว่าคนๆ นั้นนิสัยเป็นอย่างไร ศีลจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่กันนานๆ ธรรมจะรู้ได้ต่อเมื่อพูด
 ออกมา ปัญญาของคนจะรู้ได้เวลาการแสดงออก ว่าคนนี้มีปัญญาหรือไม่ปัญญา ถ้ามี
 ปัญญา ถ้าเขามีปัญญาเขาแสดงออกมามีสิ่งที่เราเห็นว่าเป็นของดี แต่ถ้าเขามีปัญญา
 เขาจะพูดสิ่งที่เราคาดคิดไม่ถึงเลย นี่คนที่มีความปัญญา คนที่มีความปัญญาอยู่ที่การแสดงออก ศีล
 อยู่ที่ปกติของใจ ที่เรารักษาตัวของเราได้ คนอยู่ด้วยกันจะรักษาสัจนี้ได้

ฉะนั้นสิ่งที่ทำมาแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอดีต อนาคต พระพุทธเจ้าสอน
 ปัจจุบันนี้ องค์คุณของพระพุทธเจ้ายังไปเอาคืนมา เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นผู้ปฏิบัติ ถ้าเรา
 สำนึกตัวแล้วพยายามหักห้ามใจ กิเลสมันไม่มีเหตุผลกับใคร ธรรมะคือเหตุและผล
 รวมตัวลงแล้วเป็นธรรม เหตุกับผลสรุปแล้วเป็นธรรม กิเลสไม่มีเหตุผลเลย อยากทำ
 อยากเป็น แล้วไม่มีเหตุผลรองรับนะ มันอยากเท่านั้น แล้วมันก็จูงมูกไปแล้ว มันไม่มี
 เหตุมีผล กิเลสไม่มีเหตุผล ไม่ต้องไปหาเหตุผลอะไรไปแสดงว่ากิเลสมาจากไหน มีแต่
 เหตุผลของธรรมต่อสู้กับกิเลสอย่างที่ว่านี้ เวลามันมีความคิดขึ้นมาหาเหตุผลหาผล เอาชนะ
 มัน ถ้าเหตุผลมีเราเอาชนะสักหนหนึ่งนะ มันจะชนะไปเรื่อยๆ แต่ถ้าเหตุผลเราไม่พอ แพ้
 มันนะ มันกระเทิบ กระเทิบคือว่ามันจะทำแล้วทำเล่า

แต่ถ้าเหตุผลชนะแล้วนะ คราวหน้าหนึ่งกุศเลขนะเอ็ง มาอีกกุศลก็คิดอีก กุจะสู้อีก
 มาอีกกุจะคิดอีก สู้มัน สู้มันแต่เหนื่อยมาก พลังงานนี้ใช้เหนื่อยมาก ปัญญาการใช้หอบ
 เลยนะ บางทีความคิดมันเร็วมาก ความคิดเนีย เพราะปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรม
 ปัญญาที่เราเข้าใจ คนภาวนานี้เหนื่อยหอบเลยนะเวลาออกใช้ปัญญานะ คนนั้นว่า โอ๊ย

พระนี่ไม่ทำอะไรเลยนะ เห็นเดินไปก็เดินมา นั่งเฉยๆ เอ็งลองมานั่งดูบ้างซิ งานเอาชนะตนเองเนีย โอ๊ย พระไม่เห็นทำอะไรเลย เห็นนั่งเฉยๆ เวลาทำงานก็ว่าเหนื่อย เวลาให้นั่งมันก็ไม่ยอมนั่ง นั่งเฉยๆ พลังงานอันนี้สำคัญมาก ความคิด สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุดคือความคิด เร็วกว่าแสง เอ็งคิดรอบโลกนี้ได้สองรอบสามรอบ นั่งอยู่แป๊บๆๆๆ เลย แสงไปไม่ทันความคิดนะ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุด ให้มันนิ่งที่สุด พลังงานนั้นจะมีมากขนาดไหน

แล้ว โอ๊ยโห เวลาจิตมันเกิดปัญญา โอ๊ยโห มันละเอียดอ่อนมาก ละอียดอ่อนมาก มันจะมีละเอียดกว่านี้อีก เต็มมันจะเร็วกว่านี้อีก อย่างที่ว่าเมื่อกี้ จิตมันทำงานอย่างไร ปฏิภานของมันเป็นอย่างไร เพราะมันเป็นอย่างนี้ ธรรมชาติพระพุทธรเจ้าถึงมีสติ ปัญญา มหาสติ มหาปัญญา มีปัญญาอัตโนมัติะ โอ๊ยโห แล้วคนพูดว่าสติปัญญาเป็นอย่างไร มหาสติ มหาปัญญาเป็นอย่างไร คนไม่รู้ไม่เห็นพูดไม่เป็นหรือ พูดไม่ได้ พูดได้แต่ตัวหนังสือ แล้วถ้ามันโตขึ้นมา แล้วจิตมันพัฒนาขึ้นมา

ของอย่างนี้นะ ถ้าอาจารย์อวดรู้ณะ แล้วถ้าลูกศิษย์มันภาวนาเป็นนะ มันจะถลกหนังอาจารย์ เอ้า อาจารย์ก็สอนสอนแค่นี้ แต่ลูกศิษย์ปัญญามันทะลุผ่านไปแล้ว มันหันกลับมาดูได้เลยว่า ทำไมอาจารย์กูโง่งขนาดนั้น แต่ถ้าอาจารย์สอนได้ถูก เพราะผู้ปฏิบัติมันทันกันได้ใช่ไหม คนปฏิบัติๆ ทำทันกันได้ นั่งสมาธิคนนั่งได้ไม่ได้แล้วแต่ แต่วันหลังคนอื่นนั่งได้ โอ้คนพูดไว้ทีแรก โอ้คนที่นั่งได้ที่หลังนะ อืม โอ้ตอนเขาพูดก็ไม่เข้าใจนะ พอมันเป็นนะ อ้อ อันเดียวกัน เนี่ย การปฏิบัติมันทันกันได้

พระพุทธรเจ้า เวลาพระพุทธรเจ้าเทศนาว่าการเห็นใหม่ เวลาพระอรหันต์เกิดขึ้นมา พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย ทันพระพุทธรเจ้าหมดเลย เพราะพระพุทธรเจ้าก็พระอรหันต์ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติก็พระอรหันต์ พระอรหันต์ทั้งนั้นนะ พระอรหันต์คือทางวิชาการ ความรับรู้อันเดียวกันหมดเลย สะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่ต่างกันด้วยอำนาจาสนา พระพุทธรเจ้าสร้างมา ๔ อสงไขย พระพุทธรเจ้าสร้างมามากที่สุด พระพุทธรเจ้าตั้งเอตทัคคะไว้ ๘๐ องค์ ๘๐ ทางนั้นนะ คนที่ตั้งเขามันต้องมีปัญญาเหนือใช่ไหม ถ้าเราไม่มีปัญญาที่เหนือกว่า รับรู้ได้มากกว่าเราตั้งเขาได้อย่างไร

ฉะนั้นเอตทัคคะ ๘๐ ทางนะ พระพุทธรเจ้าเหนือทุกๆ ทางเลยเพราะอะไร เพราะพระพุทธรเจ้าทำมากกว่า ทำมากกว่าคือการเสียสละมากกว่า ฐานมากกว่า ทุกอย่าง

มากกว่าหมด ที่นี้อ่านจาวาสนาบารมีความรับรู้อนาคตตั้งสัญญาต่างๆ ถึงชัดเจนกว่า แจ่มแจ้งกว่า สะอาดบริสุทธิ์กว่า เยอะกว่า แต่มาจากไหน มาจากพื้นฐานของความเป็นพระอรหันต์นี่ไง พระอรหันต์ถึงสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่อ่านจาวาสนาบารมีแตกต่างกันนี้ตามกันทัน การปฏิบัตินี้ตามกันทัน ทันได้ เอ้า ต่อมา

พระลูกศิษย์: อยากจะถามพระอาจารย์ว่าคือเราทำความดีครับ เพราะว่าเราต้องการความดี มันไม่ใช่กิเลสหรือครับ

หลวงพ่: เออ ถูกใจคนถามใหม่ ถูกใจมาก คำว่ากิเลสมันคืออะไร กิเลสนี้คืออะไร กิเลสคืออวิชชา อวิชชาคือความไม่รู้สึกลงในตัวของตัวเอง อวิชชานะ พลังงานตัวนี้มันยังไม่เข้าใจตัวมันเองเลย ใจใหม่ ถึงเป็นคำว่ากิเลส นี่การอยากทำคุณงามความดีเพราะอะไรรู้ไหม เพราะเราเป็นสาวก สาวกะ สาวก สาวกะสร้างอำนาจวาสนามา เพราะในตำราในพระไตรปิฎกผู้ที่สำเร็จพระอรหันต์ได้ต้องสร้างบุญญธิการมาเสนอกับ

แล้วคำว่าสร้างมาเสนอกับ บุญญธิการอันนี้มันหนุนส่ง พอหนุนส่งพื้นฐานของพันธกรรมทางจิตมันดี มันหวังแต่ทำสิ่งที่ดีๆ การทำความดีนี้เป็นกิเลสใหม่ คำว่ากิเลสนี้เวลาบอกว่าคำว่ากิเลส เขาบอกว่าทำความดีเป็นกิเลสใหม่ เอ้า เราเอายาขึ้นมา แล้วนั่งดูกันอยู่ เพราะว่าถ้าทำดีมันเป็นกิเลส ดูยาบ้ากันดีกว่าละ ดูยาบ้าเป็นความดี นั่น อย่างนั้นสิมันถึงเป็นกิเลส

กิเลสคือเราทำให้ตัวเรตกต่ำ ทำตัวเราให้เสียหาย แต่การสร้างคุณงามความดีนี้เขาไม่ถือว่าเป็นกิเลส เขาถือว่าเป็นมรรค ถือว่าเป็นมรรคนะ ความว่าเป็นมรรคคือสิ่งที่เป็นคุณงามความดี คำว่ากิเลสๆ กิเลสคือค้นหาความทะยานอยาก คือสิ่งที่ไม่เป็นจริง แต่สิ่งที่เป็นจริง อย่างเราสร้างบุญญธิการมาบอก เราทำธุรกิจจะทำสิ่งใด มันประสบความสำเร็จไปทั้งหมดเลย เป็นกิเลสใหม่ มันประสบความสำเร็จตามข้อเท็จจริงนั้น

เอ้า เราเป็นคนๆ หนึ่งที่สร้างบุญบาปมหาศาลเลย จะทำธุรกิจมีทุนมีทุกอย่างพร้อมหมดเลย ทำที่ไรล้มเหลว ล้มเหลวหมดเลย เป็นกิเลสใหม่ มันเป็นเรื่องข้อเท็จจริงในเรื่องเวรเรื่องกรรมเรื่องสังขาร นี่พอเราทำขึ้นมา เราเป็นคนที่ไม่ม้ออำนาจวาสนา ไม่มีสิ่งใดเลย เราก็นึกตนการว่าจะทำอย่างนั้น เป็นความทุกข์ความยาก เพราะเราไม่มีความสามารถจะทำได้ เขาจะลงทุนอย่างนี้ก็พันล้าน ก็พันล้านนะ แต่เรามีบาทเดียวนี้ แต่เราคิดจะลงทุนพันล้าน หมื่นล้าน แสนล้าน นี่คือกิเลส คือมันเป็นไปได้ ค้นหาความ

ทะยานอยาก ตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ตัณหาคือความคิดที่ไม่มีเหตุผล อันนี้ถึงเป็นกิเลส

แต่นี้เราไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่เราเชื่อธรรมะพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกให้พุทโธ พุทโธ เราก็พุทโธอยู่เป็นกิเลสใหม่ นี่ไงคำว่ากิเลส ทำความดีแล้วเป็นกิเลส ทำดีอยากดีเป็นกิเลส ไม่ใช่! สิ่งที่เป็นความคุณงามความดี มันเป็นเรื่องสนอง เครื่องหมายของคนดีคือความกตัญญูกตเวที ถ้าเราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เรา เราดูแลพ่อแม่เราเป็นกิเลสใหม่ อยากเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่อยากเป็นคนดีเป็นกิเลสใหม่ เอ้า แล้วถามทำไมว่าทำดีเป็นกิเลส

เวลถามอย่างนี้ เนี่ย กิเลสมันถาม พอกิเลสมันถามแล้ว ไอ้คนถาม ถามด้วยกิเลสใช่ไหม ด้วยวุฒิภาวะทางโลก พอถามด้วยวุฒิภาวะทางโลก ไอ้พวกทางโลกๆ มันก็เอาสิ่งนี้มาเป็นทางออก กิเลสมันมีอยู่แล้ว แล้วพยายามหาทางออกเห็นไหม คนเราถึงทำความดีกันไม่ได้ นู่นก็เป็นกิเลส นี่ก็เป็นกิเลส แต่ไปกินเหล้าเมายา ทำตัวเซเพล ไม่ว่าเป็นกิเลส แต่พอทำความดีขึ้นมาว่าเป็นกิเลสไง

คนทำดีเห็นไหม คุณสิเรามีมากนะ เราเห็นเรื่องคนหยาบ คนละเอียด สิ่งทีเวลาคนหยาบๆ เห็นไหม เขาไม่ไปวัดนะ เขาถือว่าไปวัดมันไม่มีความหมาย มันต้องเสียเวลา เสียวัตถุ เสียสิ่งของ เสียข้าวปลาอาหารที่ต้องไปวัด นี่พอเห็นคนอื่นไป มันก็แสดงใจนะ มันก็เที่ยวถากถางเขา ไอ้พวกไปวัด คือไอ้พวกที่มีปัญหา ไอ้พวกไปวัดนี่เป็นคนโง่ ไปวัดมันมีแต่เสียหาย ไม่มีอะไรได้ขึ้นมาเลย นั่นเขาพูดเพราะอะไรล่ะ เพราะจิตได้สำนึกเขารู้อยู่ เขาทำไม่ได้

พอจิตได้สำนึกเขาไปเห็นคนอื่นทำได้ เขาอิจฉาตาร้อน เอ็งไม่ไปเอ็งก็อยู่เฉยๆ สิ เอ็งไม่ไปวัดนะ แล้วคนอื่นไปวัดนะแม่งแซวเขาก็กิน เขาทำความดีก็ไปแซวเขาว่า มึงจะไปทำความดี มึงจะไปสวรรค์นิพพานกัน แต่ไอ้มึงทำความชั่วนั้งกินเหล้าเมายากันอยู่ มึงไม่บอกว่าเป็นกิเลสเลย แต่เขาทำความดีว่าเขาเป็นกิเลส

นี่กิเลสนะ คนนี้หวังดีๆ มันเป็นการแสดงออกไม่เป็นของดี จี๋กับทองนะมึงจะเอาอะไร จี๋กับทองนะ สีเหลืองเหมือนกัน บอกเหมือนกัน ทำดีกิเลส ทำชั่วกิเลส จี๋กับทองก็ต้องเหมือนกัน ทำดีคือทอง ทำชั่วคือจี๋ กิเลสคือจี๋ ธรรมะคือทอง เป็นกิเลสใหม่ล่ะ เนี่ย ถ้ามันชัดเจนอย่างนี้ โลกมันจะได้ไม่มาแซว มาถากมาถาง มันถากมันถางกันนะ

ทำคุณงามความดีเป็นมรรค มรรคญาณ ความดี ความส่งเสริมให้คนเป็นคนดี สิ่งนี้โลกต้องการ สิ่งในโลกต้องการเห็นไหม เราได้แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง ถ้าแผ่นดินธรรมนะทองสิ่งหนึ่ง มันก็พอแบ่งกัน แผ่นดินทองก็แผ่นดินธรรมนะ แผ่นดินทองหาทองมาก่อนไง เดียวกันเป็นเหล็ก เอาทองมาแบ่งกัน ให้ทองแบ่งเท่าภูเขาก็แบ่งกันไม่ลงตัว แบ่งแย่งกันอยู่นั่นละ

แต่ถ้าแผ่นดินธรรม คนมีจิตใจเป็นสาธารณะเป็นธรรม เป็นผู้ที่ทำคุณงามความดีในใจ เราได้สิ่งใดมา มีทองสิ่งหนึ่ง เอ้า เราก็แบ่งกันสิ่ง สิ่งนี้ถ้าแบ่งไม่ได้ เราก็ไปแลกเปลี่ยนมาเป็นสิ่งใดแล้วเรามาเจอจกัน เราไม่แย่งชิงกัน แผ่นดินธรรมแล้วถึงแผ่นดินทอง แผ่นดินทองแล้วแผ่นดินธรรมนะ มึงหาไปเถอะ ภูเขาให้มึงทองอีก ๕ ภูเขา ภูเขาคุณมึงมันจะแบ่งกันลงตัวไหม แบ่งด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แต่แบ่งด้วยธรรม มีมากมีน้อยเราแบ่งกันด้วยธรรม ผู้ที่มีวุฒิภาวะนะ ไม่เอา เราให้คนอื่นเลย เอ้า คนนี้เสียสละ คนนี้เสียสละ ไอ้ทองสิ่งไม่มีใครเอาด้วยนะ เป็นเงินกันงูอยู่นั่นละ เนี่ย แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

จิตใจถ้าเป็นธรรมนะ เรื่องนี้มันต้องแยกแยะให้ออก ถ้าเราเอาครูบาอาจารย์เอาศีลธรรมเป็นผู้ชี้นำนะ เราจะไม่โค่นกิเลสมันลากพาไป โลกคิดนะ ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป จริงหรือเปลว่ะ ทำชั่วได้ดี ทำชั่วได้ดีนะ คนที่ทำชั่วนะ คนที่ทำสิ่งที่ผิดพลาดหรือคอร์รัปชันต่างๆ ที่เขาทำอยู่นะความชั่วยังไม่เห็น มึงนั่งทับจี้ไว้นะมีความสุขไหม ภูนี้กินมาพันล้านเลย แล้วภูก็เสียว คูสิภูวิ่งเดินนะ สองมาตรฐานๆ อยู่นั่นละ แล้วมึงมาทำท่าอะไรนะ ใครเป็นคนทำนั่นนะ ก็มึงทำตัวมึงเองนั่นละ แล้วก็บอกสองมาตรฐานๆ ก็มึงทำมึงนะ มึงลองทำความชั่วสิ แล้วบอกว่าทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ทำชั่วแล้วมึงมาเรียกร้องอยู่ทำไม ก็มึงทำชั่ว

ถ้ามึงทำดี ทำดีก็พิสูจน์สิ เอ้า ถ้าพิสูจน์แล้วเป็นของใครก็เอาไป ในเมื่อพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงแล้ว มันก็รับรู้กันทั้งนั้นนะ ถ้ามันทำชั่วขึ้นมาแล้ว มันจะแก้ไขอย่างไร เราจะบอกว่าถ้าให้กิเลสมันนำ แต่ถ้าให้ธรรมะนำ ให้คุณงามความดีนะ ให้สิ่งใดๆ นานะอย่างพวกเรานำไม่ได้ สาวกสาวกจะไม่ได้ยินได้ฟังไม่มีทางปฏิบัติได้หรอก ไม่มีทางหรอก เราศึกษาวิชาการมากขนาดไหน เราไม่รู้ไม่หมดคนนะ พระไตรปิฎกนะ โอ้อโฮ คูสิเราเรียบเรียง เราแต่งบาลีได้ทั้งนั้นนะ เราจะแต่งให้มันอย่างไรก็ได้ แต่ข้อเท็จจริง ความเป็น

จริง เราได้รสนั้นไหม เราจะไม่ได้รับรสของธรรมเลย แต่ถ้าเรามาพุทโธ พุทโธ ทำสมาธิของใจขึ้นมา ถ้ามันรับรู้ขึ้นมาเห็นไหม

ถึงบอกว่าเพราะเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึก แล้วเอ็งงอยู่ทำไม ถามกูทำไมเนี่ยพระสงฆ์ พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก แล้วพระสงฆ์นี้มันหุตาสว่างหรือยังนะ สมอมีหรือยัง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึกเพราะ หลวงตาท่านพูดว่าเวลาปฏิบัติไปเห็นไหม พุทธ ธรรม สงฆ์ รวมสู่อันเดียวกันพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นรัตนะสอง มีพระพุทธเจ้า กับมีพระธรรม พระธรรมทำให้พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ทีนี้เวลาพระพุทธเจ้าแสดงธรรมะคือพระธรรม พอแสดงพระธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วบรรลุธรรมขึ้นมา เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก พระสงฆ์ก็บรรลุธรรม ตรัสรู้ธรรม พระพุทธเจ้าก็บรรลุธรรมตรัสรู้ธรรม

ฉะนั้นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถึงมีสถานะที่ว่าเสมอภาคกันโดยความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งของเรา ถ้าเป็นที่พึ่งของเรานะ แก้วสารพัดนึกนะ เอ็งนึกอะไร เอ็งก็ได้ตามนั้น เอ็งนึกสมาธิเอ็งจะได้สมาธิ เอ็งนึกด้วยปัญญาญาณ เอ็งจะชำระกิเลสในหัวใจของเอ็งได้ ถ้าเอ็งใช้ปัญญาใคร่ครวญ เวลาถึงที่สุดแล้วนะ เวลาถึงสิ้นกิเลสนะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมสู่อันเดียว หนึ่งเดียวคือจิตที่เป็นเอโกธัมโม คือจิตที่เป็นธรรมนั้น มันจะเข้าใจได้หมดเลยว่าจิตนี้มาจากไหนเพราะอะไร เพราะถ้าเรายังมีความสงสัยอยู่ เราจะพ้นจากความสงสัยนี้ไปได้ไหม ทุกคนจะสงสัยว่าเรานี้เกิดมาจากไหน กูนี้เกิดมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน มันเป็นการสงสัยเป็นธรรมชาติของมนุษย์เลย

แล้วธรรมชาติของมนุษย์อย่างนี้ละ คูลี กาฬเทวิล ฤาษีชีไพรสมัยพุทธกาล เขาระลึกอดีตชาติได้หมด เขารู้ด้วยเขามีวันตายวันไหน เขารู้วันตายเขาหมด แล้วเขาชำระกิเลสเขาได้ไหม เขาก็ชำระกิเลสของเขาไม่ได้ เพราะการเกิดและการตาย การขับเคลื่อนไปของการเกิดและการตาย มันเป็นแรงขับเคลื่อนไปของกรรม การกระทำนะ พลังงานที่ทำดีทำชั่ว มันเป็นกรรมที่ตกผลึกอยู่ที่จิต แล้วมันจะขับเคลื่อนไปตามนั้น ตามวิญญูที่ไม่มีวันจบสิ้น ทำดีขนาดไหนมันก็ขับเคลื่อนไปสู่สิ่งที่ดี แล้วหมดพลังงานการขับเคลื่อน มันก็กลับมาเกิดอีก เพราะพลังขับเคลื่อนมันขับเคลื่อนๆ สันตติจิตมันจะมีข้อมูลอยู่ในนั้น มหาศาลเลย

ฉะนั้นเวลาถ้าพูดถึงมรรคญาณ มันไปชำระกิเลสทำลายตัวนี้จนหมดสิ้นเห็นใหม่ เวลาเป็นเอโกธัมโม จิตมันพ้นออกไป พอพ้นออกไปอย่างนี้ มันจะเห็นหมดเลย เกิดมาจากไหน ดูพระพุทธเจ้าย้อนไปตั้งแต่พระเวสสันดรไป แล้วจิตวิญญาณไม่มีหรือ มันมีอยู่หนึ่งเดียวนะ เวลาพระพุทธเจ้าพูด เนี่ยตรงนี้ต้องตั้งสติให้ดี ๆ พระพุทธเจ้าบอกว่าเราเคยเป็นพระเวสสันดร จิตของพระพุทธเจ้าเคยเกิดเคยตายมา ไม่มีต้นไม่มีปลายมหาศาลเลย เวลาเกิดตายมามหาศาลที่ไม่มีต้นมีปลาย การเกิดนั้นคือพันธกรรม คือการตัดแต่งด้วยบุญกุศลทำคุณงามความดี เสียสละมาตลอดเห็นใหม่ เสียสละ เสียสละ เสียสละ ทุกข์มาตลอดเลย มันตัดแต่งๆ ตัดแต่งนี้ยังไม่ใช่มรรค ตัดแต่งนี้เพียงแค่สร้างอำนาจวาสนาบารมีมาเท่านั้นเลย

มาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะชาติสุดท้ายเพราะว่าบารมีเต็ม เกิดที่ลุมพินีเห็นใหม่ เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้า จะเกิดชาติสุดท้ายได้อย่างไร ยังไม่ได้เลย แต่พอมานุพเพนิวาสานุสติญาณ อดีตชาติ จุติุปปาตญาณ อนาคต อาสวักขยญาณชำระกิเลสหมด หมดเลย พอหมดเลย นี่ไงเพราะอะไร อดีตชาติ กำเนิดในอนาคต แล้วปัจจุบันชำระหมดแล้ว แล้วมันจะสงสัยอีกไหม

แต่ถ้าเห็นอดีตชาติ เห็นอนาคต ยังไม่ถึงพระพุทธเจ้า ยังสงสัย ยังสงสัยเพราะว่าข้อมูลนี้เราเห็นข้อมูลเฉยๆ แต่ขบวนการที่เราจะทำให้สิ้นสุดขบวนการ มันไม่มี แต่เพราะว่าอาสวักขยญาณทำลายถึงอวิชชาทั้งหมดแล้ว อดีต อนาคต เป็นการบอกว่าอดีตมา แล้วถ้าปัจจุบันนี้ยังไม่ไปไปอนาคต แล้วกลับมาปัจจุบันแล้วทำลาย พับ! จบ นี่ไงรัตนตรัย พุทธ ธรรม สงฆ์

นี่สิ่งที่พุทธ ธรรม สงฆ์ จะย้อนกลับมาตรงนี้ บอกว่าแล้วทำดีอะไร ถ้าไม่มีแรงจับในพระโพธิสัตว์มา ในที่ว่าบุพเพนิวาสานุสติญาณ ที่ไม่มีต้นไม่มีปลาย จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ไหม แล้วพระพุทธเจ้าก็เป็นเองไม่ได้อีก พระพุทธเจ้าต้องเป็นด้วยมรรคญาณ เป็นด้วยพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ที่มาประพฤติปฏิบัติอยู่นี้ จนสิ้นขบวนการของมัน

คำว่าปฏิบัติสิ้นขบวนการของมัน ถึงบอกว่าทำดีเพื่ออะไรไง ก็ทำดีเพื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าได้ก็เพราะทำดี ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าเพราะความชั่ว แล้วเป็นกิเลสค้นหาความทะยานอยากหรือเปล่า มันเป็นมรรคเป็นฝ่ายดี พอ

บอกเป็นกิเลสนี้ว่าเป็นฝ่ายชั่วหมดใจ แต่ว่าถ้าเป็นทางฝ่ายชั่วคือให้ผลลบ นั่นคือกิเลส ถ้าทางฝ่ายดีให้ผลในทางที่ดี เป็นสิ่งที่ปรารถนาของทุกๆ คน จะบอกว่าเป็นกิเลสไหม

หลวงตาท่านฟังตรงแล้วว่าเป็นมรรค มรรคญาณ มรรคคือมรรค ๘ มรรคคือสิ่งที่สร้างสมสะสมเป็นสิ่งที่ดี ไม่เป็นกิเลส ไม่เป็นกิเลส ถ้าบอกเป็นกิเลสนะ ทุกคนห้ามทำสมาธิ ทุกคนห้ามปฏิบัติเลยเดี๋ยวกิเลสมันจะพอกเต็มหัว แต่เพราะทำสมาธิ เพราะการประพฤติปฏิบัติมันถึงพ้นจากกิเลสได้ แต่กิเลสมันก็เอาพระพุทธรเจ้า เอาธรรมะ พระพุทธรเจ้ามาฟาดฟันเรา

เป็นกิเลสนะ เป็นกิเลสนะ รอดออกจากวัฏมาก็เป็นกิเลส อยากมานี้กิเลสทั้งนั้นนะ แล้วมาฟังมันพ้นกิเลสไหมละ มันจะยังหวังกิเลสอยู่นี่ไง ก็อยากนะ อยากมาเป็นกิเลสไหม แต่อยากที่ดี มันเป็นความดี

พระลูกศิษย์ : กราบเรียนพระอาจารย์ครับ ขอโอกาสที่พระอาจารย์เมื่อกี้พูดถึงว่า พระพุทธรเจ้านี้แต่งตั้งพระอสีตสาวกนี้ ๘๐ องค์ครับ พระพุทธรองค์ต้องเหนือกว่าทุกองค์

หลวงพ่ : ใช่

พระลูกศิษย์ : ทีนี้ผมสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง ตอนที่พระพุทธรเจ้าพาคณะสงฆ์ หมู่สงฆ์ไปเยี่ยมพระเรวัตตะน้องชายพระสารีบุตรนะครับ พอถึงทางสามแพร่งที่เป็นทางลัดกับทางเรียบงายนะครับ ทำไมพระพุทธรองค์ถึงถามหมู่สงฆ์ว่าพระสิวลิมาด้วยหรือเปล่า

หลวงพ่ : ใช่ ว่าเป็นไป

พระลูกศิษย์ : ทำไมพระพุทธรองค์ ถ้าหากว่าเหนือกว่าแล้ว ก็ต้องใช้บารมีของพระพุทธรองค์เอง ไม่ต้องถามว่าพระสิวลิมาด้วยหรือเปล่า ยังสงสัยครับพระอาจารย์

หลวงพ่ : อันนี้เราจำใจปากหลวงตามาเทศน์เลยละ หลวงตานิยมประเด็นนี้หลวงตาเอามาใช้บ่อยมาก หลวงตาท่านพูดเลยนะ เวลาไปไหนเห็นไหม พระสิวลิมาหรือเปล่า คุณสิมันมีอยู่ที่หนึ่งเห็นไหม ที่ว่าหลวงตาใช้อยู่ในพระไตรปิฎก ใ้ฉันถ้าใครปฏิบัติแล้วนะ มันเห็นตรงนี้มันชัดเจนแล้วมันซึ่ง ซึ่งน้ำใจพระพุทธรเจ้ามาก

เวลาพระพุทธรเจ้านะ มันมีลูกศิษย์ มันเป็นคู่บารมีของพระกัสสปะไง แล้วเวลาพระพุทธรเจ้าไปกับพระอานนท์ พระมาเต็มเลย เขาเดินผ่านไปแบบว่าเขาไม่เคารพศรัทธา

เลข อันนั้นพออย่างนั้นปั๊บ อยู่ในพระไตรปิฎก ทีนี้พระพุทธเจ้าก็บอกพระอานนท์ผู้
อุปัฏฐาก นั่งรออยู่นี้แหละ พวกนี้เขาเป็นผู้มีบุญมีกรรมกับพระกัสสปะ เดี่ยวเขาเจอ
พระกัสสปะ เขาจะศรัทธาเขาจะถวายพระกัสสปะ แล้วพระกัสสปะนั้นเป็นลูกศิษย์
พระพุทธเจ้า พระกัสสปะก็เคารพพระพุทธเจ้า เขาจะเอาพวกนี้กลับมาให้พระพุทธเจ้า
กัน

ทีนี้ย้อนกลับมาตรงนี้ เราว่าเราจำใจปากหลวงตามาพูดบ่อยมากเลย หลวงตาท่าน
ใจท่านเป็นธรรม ท่านบอกว่าเวลาพระพุทธเจ้าบอกถึงพระสิวลี ว่าพระสิวลีมาหรือเปล่า
ถ้าไปไหนที่อึดคักขาดแคลน เอาพระสิวลีไป พระสิวลีได้รับการเอตทัคคะในทางที่ลาภ
สักการะมากที่สุด แต่มากที่สุดขนาดไหนก็มากเท่าพระพุทธเจ้าไม่ได้หรอก มากกว่า
พระพุทธเจ้าไม่ได้ เพียงแต่หลวงตาท่านพูดคำนี้ เราจำใจปากบอกว่าพระพุทธเจ้าเวลา
ท่านพูดถึงใคร ท่านจะกันตัวท่านออกไปเพื่อจะเชิดชูลูกศิษย์ คือคนที่เป็นธรรมนะ ไม่
หวงแหน ไม่หวงแหนคือว่า ถ้าพูดถึงคนมีกิเลส จะต้องดึงคนเดียวไง จะต้องเก่งคนเดียว
ไง แต่พระพุทธเจ้าเก่งเหนือใครๆ ทั้งหมด

แต่เวลาพระพุทธเจ้าจะเชิดชูเห็นไหม จะเชิดชูลูกศิษย์คนไหนจะบอกว่าพระสิวลี
มาหรือเปล่า พระสิวลีเป็นผู้มีลาภมากที่สุด ชวนพระสิวลีไปเราจะไม่อดไม่อยากเพราะ
อะไร พระสิวลีเพราะทำบุญมาก เวลาพระพุทธเจ้าไปไหนจะพูดอย่างนี้ประจำ เวลา
พูดถึงจะเชิดชูของค์ใดใจ หลวงตาใช้คำนี้นะ คำว่าท่านกันตัวท่านออกไป พระพุทธเจ้าจะ
กันตัวออกไป แล้วเชิดชูผู้ที่ทำคุณงามความดีให้มีชื่อเสียง ให้มีสิ่งที่ยำเริญในพุทธศาสนา
ให้เป็นบุคคลตัวอย่าง ให้คนที่อยากทำคุณงามความดีเพื่อเหตุ นั้น

ฉะนั้นบอกว่าที่พูดนี้ ถ้าเราคิดถึงตรงนี้ปั๊บนะ ถ้าอย่างนั้นพูดถึงตรงนี้ว่า
พระพุทธเจ้ามีน้ำใจมากที่จะเชิดชูลูกศิษย์ มันจะพูดมุกกลับแบบว่าเอากิเลสเข้ามาแฉใจ
ไม่จริง พระพุทธเจ้าไม่มีลาภ พระพุทธเจ้ากลัวพาพระไปแล้วไม่มีจะกินใช้ไหม
พระพุทธเจ้าถึง เหมือนกับทางโลก กิเลสใจ คือกลัวต้องเอาคนอื่นมาบังหน้าใจ ไม่จริง
หรอก ไม่จริงตรงไหนนะ ตอนที่ไปหาพระเรวัตตะนะ เห็นไหมพระเรวัตตะอยู่ป่าใช้
ไหมตอนที่ไป ไปอยู่ป่า แล้วเขาก็รำลือไปหาพระเรวัตตะ พระไปหำหกร้อยแล้วอยู่ป่าอยู่
องค์เดียวจะไปฉนั้นอะไร

นี่พระเรวัตตะเป็นผู้มีฤทธิ์มาก ในพระไตรปิฎกเป็นผู้มีฤทธิ์มากเป็นพระป้าอยู่ในป่า เนรมิตไว้หมดเลยเห็นไหม ในพระไตรปิฎก เนรมิตไว้หมดเลยเวลาไปจะต้อนรับพระพุทธเจ้าไปกับพระทั้งห้าร้อย ไอ้โฮ ภูฏีวิหารเต็มไปหมดเลย พักที่ไหนก็ได้ พอพักเสร็จแล้วนะที่ว่า ในพระไตรปิฎกเหมือนกันนั่นแหละ พระก็นินทากันไปไหนว่าอยู่ป่า เพราะพระเรวัตตะได้เอดทักะในการอยู่ป่า ที่นี้พออยู่ป่านั้นพระพุทธเจ้าชมขนาดนี้ พอมาจริงๆ ไม่เห็นอยู่ ไอ้โฮ ทรูหรามหาศาลขนาดนั้น นี่มันก็เป็นการแสดงออก เรื่องของกรรมมันแปลกนะ นี่พระองค์ที่ดิฉันนินทานี้ เวลาไปแล้วก็เอาธัมมกรกเหมือนกับเราแขวนไว้ข้างกุฏิเห็นไหม แล้วไปแล้วจากกลับ พอไปแล้วตัวเองธัมมกรกวิ่งกลับมาจะมาเอาไป พอกลับมาแล้ว อ้าว หายหมดเลย

ก็ไปถามพระเรวัตตะว่าธัมมกรกที่ลืมนำไว้อยู่ไหน โน่น บอกแขวนบนกิ่งไม้โน่นใน คำว่าแขวนบนกิ่งไม้ตอนก่อนหน้านั้นนะ มันเป็นภูฏีวิหารใช่ไหม มันก็เหมือนมี เขาเรียกมีของมีสลักให้แขวน แขวนธัมมกรกไว้ แล้วพอลืมไปเพราะตัวเองแขวนไว้เองแล้ว ลืม พอลืมหากลับมาอีกทีหนึ่ง พอพระพุทธเจ้าเสด็จกลับ ทุกคนเสด็จกลับหมดแล้ว พระเรวัตตะก็คลายฤทธิ์ พอลคลายฤทธิ์ ไอ้พวกวิหารพวกต่างๆ หายแว็บไปกับตา พอหาแว็บไปกับตาแล้วมันก็เหลือไอ้ธัมมกรกนี่ก็แขวนอยู่บนยอดไม้ พอพระนั้นกลับมา ก็ต้องไปปีนป่ายเอาธัมมกรกนี้กลับมา

เราจะบอกว่าถ้าพูดถึงพระสิวลีไม่มา จริงไหม เพราะว่าพระเรวัตตะสามารถมีฤทธิ์เดชขนาดนั้น เนรมิตได้มากขนาดนั้น จะไปหวังใหม่ว่าจะไม่มีการให้พระฉัน เพียงแต่เวลาพระพุทธเจ้าจะเชิดชูใครนะ หลวงตาใช้คำนี้แหละว่าพระพุทธเจ้ากันตัวท่านออก ท่านจะเชิดชูลูกศิษย์ใด ท่านจะเชิดชูภิกษุในพุทธศาสนานี้ ให้เห็นว่าพระภิกษุศาสนานี้มีคุณงามความดีอย่างไร มีสิ่งใดที่ท่านทำออกมาแล้ว ผลมันจะตอบแทนอย่างนี้ ๆ เราถึงยืนยันว่าพระพุทธเจ้าสุดยอดกว่า พระพุทธเจ้าจะต้องมีฤทธิ์มีเดชกว่า แต่เหนือใครทั้งหมด

พระลูกศิษย์ : สาธุครับ ขอบพระคุณท่านอาจารย์ ผมก็เชื่อแบบนั้นแต่อยากจะได้คำอธิบายจากท่านพระอาจารย์ท่านนั่นเอง ขอบพระคุณครับท่านพระอาจารย์

หลวงพ่ : อันนี้อันหนึ่ง แล้วสองมีอีกอันหนึ่งนะ ถ้าพูดอย่างนี้ปี๊บเวลาคนจะหยิบประเด็นขึ้นมา คนเราจะหยิบประเด็นขึ้นมานะที่ว่าพระพุทธเจ้าไปอยู่กับพราหมณ์เห็น

ไหม ไปอยู่กับพราหมณ์แล้วเขาสั่งใส่บาตรพระพุทธเจ้าเนาะ ที่พระอนนทก็ไปเอาข้าวมา ที่มาบคให้พระพุทธเจ้าฉันนะ พระภิกษุเรานะ พระภิกษุตามธรรมเนียมทำอาหารให้ลูกเองไม่ได้

ฉะนั้นเวลาพราหมณ์นิมนต์ไว้ พอนิมนต์ไว้แล้วไม่ได้ใส่บาตร นี่พระอนนทก็ไปบิณฑบาต พราหมณ์ที่เขาต้อนรับมาขาย ม้าต่างนะ เขามีอาหารของเขามาด้วยเป็นข้าวกล้องงา ถ้าให้ข้าวกล้องม้าเท่าไรเขาก็ให้พระเท่านั้น นั่นพระอนนทก็มาบค มาบคนนะ นั่นตอนนั้นเราก็เอามาพูดบ่อย พระโมคคัลลานะทนไม่ไหวเลย จะพาเหาะไปบิณฑบาตอีกทีปหนึ่งเลย

ถ้าพูดเรื่องเหาะเรื่องอะไรเดี๋ยวพวกนี้บอกว่า โห ทำไมหลงใหลกันขนาดนั้น ฤทธิ์ ฤทธิ์ ฤทธิ์ ฤทธิ์ของพระโมคคัลลานะ แต่พระพุทธเจ้าก็ไม่อนุญาต เพื่อให้เราอยู่ในสังขารมอยู่ในความจริง เอ้าว่ามา

พระลูกศิษย์: ผมอยากถามเรื่องการนั่งสมาธิครับ ผมดูในโทรทัศน์นะครับ แต่ตามหลักวิทยาศาสตร์นี้ เวลาถ้าคนนั่งไม่ทำอะไรเลย ไม่กินข้าวไม่กินน้ำอาทิตย์หนึ่งถึงสองอาทิตย์ก็มีสิทธิ์เสียชีวิตแล้ว

หลวงพ่: ว่าไป

พระลูกศิษย์: แต่ผมเห็นในโทรทัศน์เขานั่งเป็นเดือน เขาไม่เห็นเป็นไรเลยครับ มันทำไมเป็นเพราะเหตุใด

หลวงพ่: ไอ้ในโทรทัศน์เนาะ เราไม่เอามาเป็นประเด็น เพราะในโทรทัศน์เราเห็นแต่เวลาเขาถ่ายรูปมา แต่ไอ้เวลาเรานี้ไม่สามารถรู้ได้ว่าใครนั่งได้กี่เดือนๆ เราไม่รู้ ไอ้กรณีอย่างนี้ยกเว้น แต่การนั่งสมาธิ ไอ้เรื่องเวลาเขานั่งสมาธิ ถ้าพูดถึงเช่นหลวงปู่ดื้อ หลวงปู่ดื้อนั่งที่เจ็ดวันเจ็ดคืน มันอยู่ที่คุณสมบัติ คุณสมบัติของผู้ที่ถนัดคนะ คุณสมบัติอันหนึ่ง แล้วเวลาพูดถึงถ้าเรานั่งสมาธิไป อย่างเช่นหลวงตาครูบาอาจารย์เรา ท่านจะอดนอนผ่อนอาหาร นั่งตลอดรุ่งนั่งได้อยู่แล้ว ยิ่งในการประพฤติปฏิบัติเรานี้ เวลาเข้ามานสมาบัติอยู่ ๗ วันนี่สบายมาก

เพราะเวลาปกติของเรานะ ร่างกายเราต้องใช้พลังงานตลอด อย่างเช่นเราต้องขับ ต้องถ่ายต้องดื่มต้องกินตลอด คนเราขาดน้ำไม่ได้ แต่เวลาเข้ามานสมาบัติทุกอย่างใน

ร่างกายมันจะหยุดทำงานของมัน ไม่ใช่หยุดทำงานแบบคนตายนะ มันหยุดของมันด้วยฤทธิ์เดชของใจ จะไม่มีสิ่งใดเพิ่ม ไม่มีสิ่งใดลด สบายมาก นี่ไอ้มันเป็นเวลาเข้ามานะ เข้าสมบัติ นี่สมบัติตั้ง ๗ วัน ๘ วันนี่ทำได้ นี่ข้อเท็จจริงนะ แต่เราจะปฏิเสธอันหนึ่งที่ว่า เดียวนี้สังคมโลกกำลังตื่นเต้นกับเรื่องอย่างนี้ โฆษณาชวนเชื่อ เราไม่เชื่อ

เพราะการทำมานะสมบัติ การนั่งสมาธิภาวนา คนที่เขาทำแล้ว เพราะสิ่งนี้เป็นคุณธรรม คุณธรรมของจิตที่มีคุณธรรม เขาจะทำอยู่ในป่าในเขาของเขา เขาไม่มาทำเพื่อแลกกับชื่อเสียง แลกกับลาภสักการะ ในโลกธรรม ๘ อย่างนี้ มันเป็นของต่ำๆ โมฆะมรรษตายเพราะลาภ คนที่แสดงออกเรื่องฤทธิ์เรื่องเดช เรื่องต่างๆ เพื่อแสวงหาลาภสักการะนี้ คนนี้แสดงว่าจิตใจไม่ควรจะเป็นคุณธรรมจริงๆ เพราะเขาไปเห็นแก่โลกธรรม ๘ ลาภยศ สรรเสริญ เราไม่เชื่อ

เราเชื่อครูบาอาจารย์ของเรา เราเชื่อหลวงปู่มั่น เราเชื่อหลวงปู่เสาร์ เราเชื่อครูบาอาจารย์ของเรา เพราะว่าท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านไม่เคยออกมายุ่งกับใครเลย สิ่งที่มีชื่อเสียงที่ท่านขจรขยายอยู่นี้เพราะลูกศิษย์เอามา ท่านล่วงชีวิตไปแล้ว พวกเราถึงเอามาเชิดชู พวกเราถึงเอาออกมาเพื่อให้สังคมรับรู้ แต่ในชีวิตของท่าน หลวงตาท่านพูดบ่อย เรื่องของทุกข์ของยากไม่มีใครทุกข์ยากเท่าหลวงปู่มั่น เกิดในป่า ปฏิบัติในป่า ตายในป่า ไม่เคยได้เสพสุขสิ่งใดเลย

หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านพูดถึง ที่ว่าท่านออกมาสร้างวัดที่ปทุม วันไหนมีกึ่งมืออะไรมา ท่านเห็นแรวบ้านน้ำตาไหลเลย เพราะอยู่กับหลวงปู่มั่นมาหลายปี ไม่เคยเห็นอาหารอย่างนี้เลย เห็นไหมเนี่ยคุณธรรม แล้วพอคุณธรรม พอครูบาอาจารย์ที่ท่านเสร็จสิ้นไปแล้ว ขบวนการมันจบสิ้น นี่มันเครื่องชำระกิเลส

นี่เราจะบอกว่าการนั่งอย่างนั้น ฟังคุณธรรมมันมีอยู่จริง แต่ในสังคมปัจจุบันนี้มันเป็นโมฆะมรรษเห็นแก่ลาภสักการะ โฆษณาชวนเชื่อเพื่อศักยภาพของตัวเองเท่านั้น!!!! เพราะเวลาพูดไปแล้วจะบอกว่า ไอ้พวกนี้ทำๆ นี่ถูกต้องหมด ไอ้พวกนี้หาเหยื่อทั้งนั้น ความจริงเขาแอบทำ เขาทำเพื่อพิสูจน์กัน เพื่อสัจจะความจริงในป่าในเขา ในสังขารของเข เขาไม่มาทำประเจิดประเจ้อ

พระลูกศิษย์ : อย่างในเรื่องความตายในพระพุทธศาสนาครับ จะเริ่มนับตั้งแต่หยุดหายใจ หรือว่าหัวใจหยุดเต้นใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ไม่หายใจเนีย ถ้าพูดถึง พอลมอย่างนี้ปั๊บ ประเด็นมันมีหลายประเด็น คำว่าไม่หายใจเวลาเข้าสมาธิจิตดับหมดมันก็ไม่ได้หายใจ หายใจไม่มีเลย ไม่ได้ตาย ถ้าบอกว่าลมหายใจขาดแล้วคือคนตาย เวลาเข้าอปปนาทุกอย่างหายหมดนะ ลมหายใจจะขาดหมดเลย ไม่ใช่ตาย ลมหายใจขาดก็ไม่ตายนะถ้าการภาวนาเนีย มันขาดนะ มันหยุด มันแบบว่าจิตไม่รับรู้เรื่องลมหายใจ

แต่ลมหายใจมันเข้าทางผิวหนังก็ได้อะไรก็ได้ พวกนี้ยังไม่..ถ้าภาวนาไปจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ ฉะนั้นเวลาตาย เวลาตายคือจิตมันจบสิ้นขบวนการของมัน หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละ เวลาท่านบอกว่าท่านถ่ายถึง ๒๓ หนนั้นนะ เวลามันจะไป ๕๕ เปอร์เซนต์ มันจะหดตัวเข้ามา จิตนี้มันจะหดตัวตั้งแต่ศีรษะ ตั้งแต่ปลายเท้าเข้ามา มารวมตัวเข้าอยู่กลางหัวอกของท่าน แล้วถ้ามันออกก็คือตาย แต่ท่านรั้งของท่านไว้ไม่ให้ออก ท่านบอกท่านผ่านวิฤตติอย่างนี้มาหลายรอบแล้ว

ฉะนั้นคำว่าจิตตาย สรุปคือว่ามันหดตัวเข้ามาถึงตัวมัน แล้วออกจากร่างไป นั่นคือตาย แต่เวลาคนเราเห็นไหม คนเราเวลาเป็นเจ้าชายนิทราเห็นไหม ต่างๆ นี่ มันยังไม่ตาย แล้วคนตายเขาจะวัดกันอย่างไร อย่างทางการแพทย์นะ เขาดูม่านตาเห็นไหม ตายไม่ตาย

พระลูกศิษย์ : แล้วอย่างที่ผมดูในหนังนะครับ ที่แบบคนตายไปแล้วนะครับ คืออันนี้จิตออกจากร่างไขว่ไหมครับ แล้วถ้าเกิดปั๊มหัวใจขึ้นมา จิตนี้สามารถเข้าร่างเดิมได้หรือครับ มีจริงหรือเปล่าครับ

หลวงพ่ : อันนั้นยังไม่ตาย อย่างที่พูดเมื่อกี้เห็นไหม ถ้าพูดมันมีประเด็นหลายประเด็นไง อย่างที่ว่าหมอเข้าใจว่าตายแล้ว หัวใจหยุดเต้นไขว่ไหม แต่เขาปั๊ม เพราะไอ้เนี่ยมันการตายของวิทยาศาสตร์ไง แต่ถ้าตายออกไปแล้วกลับมาไม่ได้ ถ้าตายแล้วก็คือตาย แต่ไอ้เนี่ยมันอยู่ที่บุญกุศลเหมือนกัน บุญกุศลแบบว่ามันยังไม่ถึงที่สุดไง

อย่างเช่นพระพุทธเจ้าพูดเห็นไหม อานนท์! ผู้ใดมีอิทธิบาท ๔ จะอยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ จะบอกให้พระอานนท์อาราธนาไว้ไง แล้วพระอานนท์ก็โดนมารบังตาไว้ บังตาไว้ไงเห็นไหม เราจะอยู่อีกกับ เราจะทำอย่างนั้นต่อได้เห็นไหม ต่อได้โดยพระพุทธเจ้านี้แหละ พระพุทธเจ้าบอกเลย อานนท์! ถ้าผู้มีอิทธิบาท ๔ จะอยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ บอกพระอานนท์ถึง ๑๖ หน พระอานนท์ไม่นิมนต์ไว้ ถ้าพระอานนท์นิมนต์ไว้

อานนท์! ถ้าเธอนิมนต์ไว้ เราจะปฏิเสธเธอถึง ๒ หน ถ้าคนที่ ๓ เราจะรับอาราธนาของเธอ รับอาราธนาของเธอไว้ พระพุทธเจ้าจะอยู่อีก ๑๒๐ ปี นี่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ๘๐ ปี ถ้าอันนั้นเห็นไหม แล้วอย่างนี้ทำได้ไหม นี่เรอบอกว่าอายุขัย คนที่ปฏิบัติมีอิทธิบาท ๔ ทำได้ ที่นี้อิทธิบาท ๔ ทำได้แล้วนี้ ที่นี้เวลาตายนี้อายุขัยมันต้องตายตัว

ไอ้อย่างนี้ ประสาเรานะมันบอกว่า โดยความเป็นจริงธรรมะเป็นอย่างนี้ แต่! แต่บางทีมันมีแอ็คซิเดนท์ มันมีข้อที่ว่ามันไม่อยู่ในกรอบทั้งหมด อย่างนี้มี พอตามขึ้นมาถ้าเรอบอกเราตอบ ปัญหา พระพุทธเจ้าสอนไว้ในพระไตรปิฎก ปัญหาบางอย่างตอบให้จบ ขบวนการอย่างนี้ไม่ได้ เพราะมันมีตัวแปรเยอะ ถ้าตอบเด็ดขาดอย่างนี้แสดงว่ามึงโง่ เพราะในสมัยพุทธกาลนะ เวลาก่อนจะบิณฑบาต พระเขาจะออกไปบิณฑบาต เขาจะไปพูดกับลัทธิต่างๆ ใด แล้วพอตอบผิดกลับมาหาพระพุทธเจ้า พอตอบผิดหรือว่าสู้เขาไม่ได้ จะมาหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจะบอกโมฆะมูรุษ โมฆะมูรุษ ไอ้โง่ ถ้าโง่แล้วอย่าไปคุยอย่างนี้ๆ พูดอย่างนี้ไม่ได้ นี่ก็คนโง่ แต่ถ้าคนฉลาดคือพระสารีบุตร เวลาพระสารีบุตรไปตอบนี้ไม่เคยแพ้เลย ตอบได้ ชนะได้

นี่จะย้อนกลับมาปัญหานี้ เดี่ยวจะหาว่าเล่นลิ้นไง เราไม่ได้เล่นลิ้นนะ มันมีตัวแปร ตัวแปรวิฤติต่างๆ สิ่งแวดล้อมนี้มันแปรสิ่งที่จะตอบให้ปัญหา ตอบเด็ดขาดให้เป็นอันเดียวไปไม่ได้ แต่ก็เหมือนจะตอบเด็ดขาด ตอบเด็ดขาดหมายถึงว่า ส่วนข้อเท็จจริงนี้เป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ แต่มันยังมีตัวแปรอีก เรื่องของกรรม เรื่องของเวร มันมีตัวแปรอีกเยอะแยะเลย นี่ธรรมะเป็นอย่างนี้ จบไหม เอวัง